Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kotzebue, A. v.; af A. v. Kotzebue ; oversat ved N. T. Bruun.
Titel | Title:	Korsridderne : Skuespil i fem Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Schubothe, 1812
Fysiske størrelse | Physical extent:	120 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

56.- 49.- 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00452 5

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BENT ANDREE

Korsridderne.

Skuespil i fem Acter

af

A. v. Kotzebue.

Oversat

ved

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn, 1812.

Paa Hofboghandler Schubothes Forlag.

Trykt hos J. Breum.

6080

56,- 49,- 8-

Personerne:

Balduin af Eichenhorst,
Guido af Schwarzeneck,
Cuno af Düben,
Romuald af Gleichen,
Bruno af Sensenberg,
Robert af Witterungen,
Gundibert af Saale,
} Korsriddere.

Emma af Falkenstein.
Celestina, Abbedisse i Hospitalerindernes Kloster.
En Seldschuckisk Emir;
Fatime, hans Datter.
Adhemar, Biskop af Puy, pavelig Legat.
Salome, Klosterportnerske.
Conrad, Balduins Svend.
Walther, Emmas Tiener.
Mange andre Korsriddere.
Riddersvende.
Tyrker.
Nonner.

Handlingen foregaaer i Aaret 1097, varer fra Morgen til Aftenen sildig, og foregaaer snart i Leiren ved Nicæa, snart i og udenfor det nærliggende Hospitalerinder-Kloster.

Første Act.

Skuepladsen forestiller Korsriddernes Leir ved Nicæa. Man seer Telte, Vaabengroupper, Korsbannere, Beleiringsværker, o. s. v. Langtborte i Baggrunden Byen Nicæa med dens Taarne, hvorpaa man seer den tyrkiske Halvmaane.

Mange Ridddere, fordeelte i enkelte Groupper. De ere alle væbnede, men nogle uden Hielme. To sidde i et aabent Telt og spille Terning. To Andre spille Skak. En femte har lagt sig paa en Ballister og slumrer. Nogle Andre sidde og drikke.

Cuno af Düben sidder ved den ene Side i Forgrunden og tæller Guldpenge. Romuald af Gleichen har kastet sig i en halv-siddende Stilling over en Muurbrækker. Nær ved ham staaer Robert af Witterungen, med Armene overkors, hældende sig op til et Korsbanner, som er stukket i Jorden. I Baggrunden gaae nogle Skildtvagter frem og tilbage.

Første Scene.

Robert (efter et Ophold):

Tilstaae mig, Romuald; midt i al den Mangel vi maae lide, er der dog een Ting vi har Overflod i her i Leiren.

Romuald. Og det er?

Robert. Kiedsomhed.

Romuald. Hm! længe kan Byen dog ikke holde sig.

Robert. Det har allerede kostet mangen giig Helt!

Romuald. De Vantroende staae i Forbund med den onde Aand.

Robert. De knuse vore Krigsmaschiner med store Fieldstykker.

Romuald. Og dræbe os med deres giftige Pile.

Robert. Pilene er jeg dog ikke saa bange for som for den sydende Olie.

Cuno (tællende): Den er en Nar, som vover sig saa nær hen til Murene.

Romuald. Javist, Cuno! det er meget sikkrere at udpyndre de ubefæstede Borge i Nicomedien.

Cuno. Herren selv har overgivet Hedningernes Eiendom i vore Hænder.

Romuald. I Dine Hænder, vil Du nok sige! Jeg seer Du har meget at bestille med at tælle Dine Penge.

Robert. Han har i Gaar igien været ude paa et Streiftog.

Cuno. Jeg har giort det Løvte, at jeg vil bygge et Kloster hiemme i mit Fædreneland.

(Man hører Trompetter meget langt borte).

Romuald. Tys! hvad var det?

Een af Skakspillerne. Hørde I det? de lade Trompetterne gialde.

Een af Terningspillerne. Fra hvad Kant kom Lyden?

Romuald. Hørde jeg ret, saa var det fra Nord-Øst, hvor Gottfried selv staaer. — (Skakspillerne reise sig). Skal vi ile derhen?

Cuno. Naar de trænge til os, saa kalde de nok paa os. (Alle reise sig lidt efter lidt).

Romuald. Jeg lovede min Bistand, uden at lade mig kalde. (Han tager sin Hielm). Jeg vil derhen.

De Øvrige (komme nærmere). Det vil vi Alle!

Cuno. Jeg bliver hvor jeg er.

Robert. Der har vi Bruno af Sensenberg. Glæden spiller ud af Øinene paa ham.

Anden Scene.

Bruno af Sensenberg. De Forrige.

Romuald. Hvad bringer Du, Vaabenbroder?

Bruno. Gode Tidender; mere end een.

(Alle sanke sig omkring ham).

Romuald. Hvad betyder det, at Trompetterne gialde saa lystigt?

Bruno. I kiende jo den høie tyrkiske Stridsmand, som hver Dag stod oppe paa Muren og haanede os — som fældede saamange af vore brave Mænd, skiøndt ingen af alle vore Pile vilde bide paa hans Rustning?

Rogle. Nu? hvad han?

Bruno. Nu nylig har han maattet bide i Græsset for Gottfrieds egen tappre Haand; han skiød ham ned fra Muren.

Rogle. O, herligt! ypperligt!

Romuald. Saa skal den Praler dog ikke længer bespotte os!

Bruno. Endnu mere. I Morges er der kommen Skibe hertil med friske Levnetsmidler.

Cuno. De skal være os velkomne!

Romuald. Vi trængde ogsaa til dem.

Bruno. Men nu kommer det Bedste: vores Balduin af Eichenhorst, som over for et Aar siden faldt i Saracenernes Hænder — som vi holdt for død —

Romuald. Hvad han? lever han?

Bruno. For lidt siden reed han ind i Leiren under hele Hærens eensstemmige Jubel.

(Alle yttre Forundring).

Romuald. Er det muligt!?

Cuno. Ham har vist en Helgen frelst ved et Mirakkel.

Bruno. Han maatte længe vansmægte i Lænker. Men vor Biskop Adhemar, hans trofaste Ven, der er ligesaa klog som han er tapper, er omsider kommen paa Spoer efter ham, ved Hielp af en græsk Speider. Med Guldnøglen er det lykkedes ham at aabne sin Vens Fængsel.

Romuald. Derfor maa den ganske Hær takke og velsigne ham!

Robert. Balduin er en tapper Helt!

Bruno. I Ungarn frelsde han engang mit Liv.

Cuno. Javist, det er en heel Prædikant i Hørnisk. Der er ingenting, hvoraf han jo kan udfinde en Synd.

Romuald. Broder Cuno, give Gud, at vi Alle bare Korset saaledes som han!

Cuno. Pah! den Aflad Paven giver mig, er ligesaa kraftig som den han faaer.

Romuald. Oprigtig, mine Brødre! hvo af os tør sige, at han med saa reen Villie og Forsæt har fæstet Korset paa sine Skuldre som denne Balduin? — Jeg selv, jeg tilstaaer det aabenhiertig: jeg drog til Palæstina, fordi Kamp og Blod fra Ungdommen af har været mit Element.

Robert. I mit Fædreneland geraadede jeg i

en slem Trætte, og jeg tog Korset, for at forsone mig med Kirken.

Bruno. Jeg lod mig henrive af Hvirvelen, og tænkde det kunde være skiønt nok, at høitideligholde Paaskefesten i Jerusalem.

Cuno. Og jeg Synder, jeg kom for at erobre mig et lille Land, eller dog i det mindste en By.

En Ridder. Den, som ikke drog med, maatte see sit Mod draget i Tvivl.

En Anden. Jeg havde Gield.

En Tredie. Mig huede det vilde Levnet!

Romuald. Seer I nu? saaledes tænke Ridderne, og — Gud bedre det! — Almuen tænker endnu værre. Men Balduin — ja, var blot en Tiendedeel af Hæren besielet af hans Aand, da maatte vi ikke blues over saamange Plyndringer i Venne-Land; da behøvede vi ikke at sørge over Walthers Skarer, hvis Been smuldre i disse Skove; da sadde vi nu rolige i Jerusalem, og fortærede Paaskelammet paa den hellige Grav.

Robert. Der kommer Biskoppen — han har en Fremmed ved Haanden — Det er Balduin!

(Ridderne ile de Kommende imøde).

Tredie Scene.

Adhemar. Balduin. De Forrige.

Ridderne. Velkommen! velkommen, Balduin! (De tage ham i Haanden).

Balduin (giengieldende deres Hilsen): Ja, her har I mig igien, opstanden fra de Døde!

Adhemar. Og givet tilbage til de levende.

Romuald. Vi vilde have svoret paa, at Du allerede for længe siden havde vovet en Dyst med Sanct-Georg.

Robert. Hvor har Du været?

Bruno. Hvordan gik det Dig?

Andre. Fortæl!

Balduin. Sultanen af Iconium lod mig strengelig bevogte dybt inde i Landet; men min Frihed undtagen manglede jeg intet. I Sandhed, Brødre: Seldschuckerne ere et retskaffent Folk.

Cuno. Kiættere? Hedninger? dem kalder Du retskafne?

Balduin. O stille! lad os aldrig dømme den Vildfarende for strengt. Dog nok om det — jeg staaer nu igien iblandt mine Vaabenbrødre — (gribende Adhemars Haand): ærligt Venskab maa jeg takke for dette mit gienfødte Liv!

Adhemar. Det har virket for sin egen Fordeel: derfor ingen Tak.

Romuald. Du finder os her i fuldt Arbeid.

Robert. Og kan faae Leilighed til at slibe Rusten af Dine Vaaben.

Bruno. Du vil savne mangen Ven, Balduin!

Adhemar. Fiendens Sværd, Pest og Død har bortrevet Tusinde!

Bruno. Og endnu har vi hver Dag Saarede og Syge!

Adhemar. Desværre!

Romuald. Til al god Lykke ligger der et Hospitalerinder-Kloster bag ved vor Leir; der blive de Christne pleiede med hielperiig Omhu.

Bruno. Havde disse Nonner ikke været, saa var jeg nu selv en Haandfuld Støv.

Adhemar. Du var mere!

Cuno. Men saa har de jo ogsaa bebyrdet Dig med at være Skytsherre for deres Kloster; hvad har Du for det?

Adhemar. Den Retskafnes Selvbevidsthed.

Bruno. Jeg lovede frivillig og af Taknemmelighed at beskierme dem, hvor og naar jeg kunde.

Balduin. Jeg brænder af Begiærlighed efter igien at bære Korsets Fane foran Jer i Striden. Men een Byrde trykker endnu mit Hierte. Siig mig, Venner, er her ikke kommen nogen schwabisk Ridder til Hæren, medens jeg var fangen?

Adhemar (afsides): Arme Balduin!

Bruno. Jo, adskillige.

Romuald. Curdt af Senkenberg.

Robert. Matthias af Weitern.

Adhemar. Og mange flere.

Balduin. Vidsde de intet om min Fæstemø? om Emma af Falkenstein?

Cuno. Om Din Fæstemø? — Mig tykkes jeg har hørt, at hun skal være bleven kied af den lange Venten, og have givtet sig med en Ridder fra Lothringen.

Balduin (heftig): Det er ikke sandt!

Romuald. Nei vist ikke. Matthias havde hørt, at hun skal være forsvunden, og ingen vidsde, hvor hun var bleven af.

Cuno. Nu ja: Frøkenen er forsvunden, og Ridderfruen er traadt i hendes Sted.

Balduin. Det er ikke sandt!

Cuno. Sæt endog, at det var saa: hvad kommer det Dig ved? Det vil ikke gaae nogen af os et Haar bedre. Blomsterne i vore Bede derhiemme visne: lad dem det! vi finde unge Knopper her.

Adhemar (afsides): Foragtelige!

Romuald. Tie, Cuno! Seer I ikke de Rynker, hvormed Jeres letfærdige Tale overtrækker hans Pande?

Cuno. Ikke andet! han er heller ingen Helgen. Saae I ikke nok den vakkre Knøs, som i hele Uger danglede omkring her i Leiren, og spurgde alle-

vegne om Balduin? bestandig om Balduin og ingen anden!

Robert. Cuno har Ret. Et Ansigt som Melk og Blod! Jeg vilde næsten have svoret paa, at det var en Pige.

Cuno. Ja, og en forelsket Pige! thi hver Gang hun paa sine hundrede Spørgsmaal hundrede Gange fik til Svar: „han er død! død!" — o, saa vældede Taarerne hende ud af Dinene!

Adhemar (til B uin, som har staaet i dybe Tanker): Fat Dig! Den Gud, som løsde Dig af de Vantroendes Bolt og Jern, kan ogsaa see i Naade til Din Kierlighed, og beskierme den. Stoel paa ham.

Balduin. Det vil jeg.

(Man hører langt borte en munter Marsch, som snart igien hører op).

Romuald. Hør hisset! atter noget Nyt!

Bruno. Det er Guidos Krigsmusik.

Robert. Der vaier ogsaa hans Fane.

Cuno. Ventelig kommer han hiem fra et Tog, hvorpaa han drog ud i Aftes i Tudsmørket. Nogle fornemme Saracenere vilde benytte sig af Mørket, for at romme ud af den beleirede By; det fik Guido Nys om, og strax lagde han sig i Baghold ved Søen Ascanius.

Romuald. I Baghold? og Du var ikke med?

Cuno. Man maa dog ogsaa unde Andre en Smule Bytte.

Robert. Der kommer Ridder Gundibert.

Cuno. Ja, han var med ham.

Fierde Scene.

De Forrige. Gundibert af Saale.

Cuno. Velkommen! har I giort en god Fangst?

Gundibert. Det skal jeg love for. Vel har det kostet Blod. Fem af vore Mænd ere saarede. En gammel Emir fægtede som om han var rasende; men omsider maatte han dog tage Flugten. Vi giorde riigt Bytte, og i en Bærestoel laae der en ung Tyrkinde i Afmagt, skiøn som den hellige Jomfrue!

Robert. Hende maa jeg see!

Bruno. Victoria! en deilig Tyrkinde!

Cuno. Ventelig dygtig udskafferet med Diamanter?

Romuald. Kom, Brødre, vi vil bringe hende til Live af hendes Afmagt.

Cuno. Nu er jeg ogsaa med.

Adskillige Stemmer. Det ere vi Alle! Alle! (de ile ud).

Femte Scene.

Balduin. Adhemar.

Balduin. Ven! det første Blik jeg kaster paa vor Leir viser mig, at den endnu beherskes af samme fordærvelige Aand som før.

Adhemar. Gid jeg kunde svare Nei! — O, Balduin! hvor høist forskiellig viisde ikke Fantasiens gudhengivne Flamme os engang dette Tog! Hvor sørgeligen kan den kolde Virkelighed dog ikke kiølne den brændende Iver! —

Balduin. Naar Du, omgivet af idel Christne, fører dette Sprog: hvad skal jeg da svare Dig? jeg, som lærte at kiende disse saakaldte Hedninger nøiere? — de bede, ligesom vi, til en eneste Gud! og ære, ikke som vi, den bramløse Dyd. — O! lad mig i Din Barm hviske hvad jeg ikke offentlig tør vedstaae: med det varme Ungdomshiertes fromme Tro og Tilliid helligede jeg min Arm til Kampen for den hellige Grav — men nu, nu føler jeg, at det er kun mit Løvte, som binder mig!

Adhemar. Snart er det opfyldt. Dit Blod flod jo allerede i mangent Slag for den sande Tro. Tøv endnu indtil Nicæa falder. Siig Dig da løs fra denne urene Pagt; drag didhen, hvor Kierlighed vinker Dig, og hvor Keiser Henriks retfærdige Feide trænger til Din tappre Arm.

Balduin. Ja, jeg vil følge Dit Raad. Min Emma har altfor længe sørget som den eensomme Due og grædt over sin tabte Fæstemand — tilbage i hendes Arme! tilbage til min fædrene Arne! — O, Ven! min vildfarende fromme Iver har hiulpet til af forstyrre saamangen fremmed Lykke: — fortiener jeg endnu, at det skal gaae mig selv godt i mit Fødeland? (De gaae ud Arm i Arm).

Siette Scene.

En aaben Plads udenfor Hospitalerindernes Kloster.

Emma og Walther (komme ind, begge i Pilegrimsdragt).

Walther (bliver staaende i Baggrunden, støtter sig paa sin Stav, og betragter Emma stiltiende).

Emma (betragter en Tiidlang Klosteret og den omliggende Egn, derpaa støder hun sin Pilegrimsstav i Jorden): Her være Maalet for min Valfart! — Paa den Reise, jeg nu tiltræder, behøver jeg ingen Stav — Kierlighed og Religionen ville laane mig Vinger til at svinge mig op til det egentlig hellige Land! — der hvor jeg vist møder ham!

Walther. Ædle Frøken, I bedrøver — — ængster mig!

Emma. Træd nærmere, gode Gamle! Hø Du ikke allerede i lang Tiid længedes efter Tydskland n stille Skove? — Glæd Dig nu! Du vender tilbag til vort Fædreneland.

Walther. Ikke uden Eder.

Emma. Dine Børn og Børnebørn vente Dii

Walther. Eders Moder venter Eder.

Emma. Tænk, hvad det vil være Dig Glæde, naar de ile Dig imøde! naar Dine Venn og Naboer byde Dig velkommen! —

Walther. Og Eders Moder, ædle Frøken??

Emma. Alt hvad jeg eier skienker jeg Dii Det er dog saameget, at det kan forskaffe Dig en forro fri Alderdom.

Walther. Hvad skal jeg dermed? — Er ji da paa eengang bleven et af de Mennesker, som hø nok for sin Fremtiid, naar han kun ikke skal lii Hunger og Tørst? — Troer I, jeg kunde glæd mig over Synet af min Hiemstand, naar I ikke vo med? — Tænk engang: jeg kommer ud af Bøgø skoven — jeg seer Eders Fædrene-Borg ligge fore mig — Borg-Vagten bliver mig vaer fra Taarn — han støder i Hornet — alle stimle sammen — Portene aabnes — Vindelbroen hidses ned — Pige og Drenge ile mig imøde — „Velkommen, Wa

ther!" raaber enhver; „velkommen! hvor er Frøken Emma?" — Hvad skal jeg svare dem? — Eders kiere Bertha styrter aandeløs ud af Porten, og raaber: „Hvor er min Søster?" — hvad skal jeg da sige? — Eders gamle Moder kaster sin Stok, og støtter sig blot ved Haabets Stav. „Hvor er min Datter?" raaber hun allerede langtfra, og breder bævende sine Arme ud i den tomme Luft! — Hvad skal jeg svare hende?! —

Emma. At hendes Datter er Himmelens Brud, og beder for hendes Lykke — at jeg i Hospitalerindernes Kloster helliger alle mine øvrige Dage til Sorg og Taarer over min Balduin, til Religionen og til Menneskekierlighed.

Walther. Seer I da slet intet Haab mere blomstre?

Emma. Intet!

Walther. I er i Eders Livs Vaar.

Emma. Men, ak! mine Blomster ere visnede i Knoppen!

Walther. Mindes I, da vi engang i et skrækkeligt Uveir vandrede igiennem Ungarns øde Skove, og jeg forsagede? —: hvem var det da, som viisde mig en klar Sky paa den fierne Horizont?

Emma. Ak, dengang! — da min fromme Tro og Tillid forvandlede hvert et Lyn til en Haabets

Straale! — det er forbi! — Balduin er død! — e
ler — haaber Du endnu? — har vi ikke giennem
vandret de Christnes Leir fra Telt til Telt? — er d
nogen eneste Ridder, nogen eneste Riddersvend, so
vi ikke har spurgt, udfrittet? — Af alle disse Tusind
kun eet Svar: — „han er død!" — — Nu
— haaber Du endnu?

Walther (trækker paa Skuldrene): For Eder
Kierlighed vel intet!

Emma. Har jeg da noget andet Liv end mi
Kierlighed? — den vakde mig af Barndommen
Drøm, og jeg har levet et Øieblik! — Mener Du
jeg behøver blot igien at lukke Øinene, for at drømm
mig tilbage i min Barndoms Aar? — nei, de er
borte! — og med dem al min Lykke — al mit Hier
tes Fryd!

Walther. Hiemme vilde Eders Kummer mild
nes, ædle Frøken! I veed det ikke, men blandt Frem
mede bliver enhver Byrde tungere, end der, hvor Al
hvad vi fra Barndommen af elskede, hielper os a
bære.

Emma. Nei, Walther, tvertimod! Mi
Hiem, hvor jeg engang levede med min Balduin, og
nu maatte savne ham, o! det blev mig en Ødørken!
— den Jord, hvor hans Been hvile, er mig et Para
diis! — Min Moder skal ikke opleve den Jammer, at
høre Skyggen af sit fordums glade Barn sukke i

den skumle Borg. — Inden for dette Klosters Mure knuser min Kummer intet Hierte, som elsker mig. Der opløse min Kierlighed sig i Bøn! min Aand i Kierlighed! — (Hun gaaer henimod Klosteret).

Walther. O, Emma! hvad giør I? — Udfør ikke Eders Beslutning i Lidenskabens Ruus, som bringer sildig Anger! — Naar I griber efter denne Klokkestreng —

Emma. — Saa er det Skiebnen, som styrer min Haand. (Hun ringer paa Klokken).

Walther. Det er forbi!

Syvende Scene.

Salome. De Forrige.

Salome. Hvad begiærer I, unge Pilegrim?

Emma. Vil I skaffe mig Abbedissen i Tale?

Salome. Hun er i Forretninger. Vi begrave en Nonne. Dog, hvis Eders Ærinde ingen Opsættelse taaler, saa skal jeg hente hende.

Emma. Siig hende, at Himlen tilfører hende en ny Søster i den Afdødes Sted. — Jeg er en Pige.

Salome. En Pige? — Saa ung — saa blomstrende — og I vil allerede frasige Jer den skiønne Verden?!

Emma. Det, der eengang giorde Verden skiøn for mig — det er borte! Jeg beder Eder: meld mig!

Salome. Hvor er I fra?

Emma. Fra Schwaben.

Salome. Fra Schwaben? ak! mit gode Fædreneland! — Der er Frue Abbedissen ogsaa født. Det er nu næsten to Aar siden hun vandrede til Palæstina, for at faae en gammel Hiertevunde lægt. Fra hendes spædeste Barndom af havde jeg været hende tro og hengiven, og derfor fulgde jeg med den Vandefærdige. Her have Tiid og Gudsfrygt, og vel ogsaa den krumme Stav, som hun fører med streng Værdighed, bragt hendes Hierte til at tie. Men jeg er og bliver den fattige Portnerske; og troe mig: jeg vilde meget heller sidde udenfor min Hytte hiemme i Schwaben, end gaae her som et Gienfærd og rasle med de tunge Nøgler!

Emma. Jeg beder Eder: meld mig!

Salome. Ak ja. Jeg mener det godt med Eder. Har I ogsaa vel betænkt det Skridt I vil gøre? — Inden for disse Mure vil det unge fyrigt Blod flyde langsomt, og saa kommer der andre Tanker! Den stakkels Søster vi i Dag begrave — hun døde af Sorg. — Hun var saa underlig — snart affindig lystig og snart fortvivlet; — hun blev Nonne, fordi hun troede, at hendes Fæstemand havde bed

draget hende, og saa vilde hun hævne sig paa sig selv. Siden fik hun at vide, at man havde løist ham paa — men da var det for sildigt! — og saa døde hun, det unge Blod! — (Man hører tre hule Klemtninger med en Klokke). Tys! hør! der kime de hende til Graven. — En Anden gik det endnu værre — hendes Død var skrækkelig! — det er mig forbuden at tale derom — Herren være hendes Siel naadig! — Besind Eder, Frøken! I er fra mit Fødeland, derfor elsker jeg Eder. Troe mig, mine Nøgler aabne ikke Himmelens Porte, og intet Løvte fængsler Menneskets ustadige Sind! Betænk vel det! (Hun gaaer).

(Ophold. Man hører atter tre Klemtninger).

Walther. Gyser det ikke i Eder som i mig, naar I hører denne hule Lyd?

Emma. O! Herren give, at den allerede tonede ved min Grav!

Walther. Saa lad den ogsaa tone ved min!

Aattende Scene.

Celestina. De Forrige.

Celestina. Vær velsignet! Hvad bringer Dig til mig?

Emma. Min barnlige Tilliid. I mit Fædreneland elskede jeg en ædel Yngling, som elskede mig igien. Vore Forældres Velsignelse kronede vore Hier-

ters Pagt, og vort Vilager var nær. — Da tonede Peter den Eremits begeistrede Ord pludselig giennem Schwabens Skove! Ridderne reisde sig for at befrie den hellige Grav; de rustede sig, reve Sværdene ned fra Væggen, og dæmpede deres Huustroers og Børns Klager med det vilde Vaabenbrag! — Min Balduin lod sig ogsaa henrive. I tre Aar lovede han at kiæmpe mod de Vantroende. Med Korset paa Skulderen, og mit Billede i Hiertet drog han ud. Han tilsvoer mig trofast Kierlighed, og lovede at sende mig Bud inden Høsten kom; men det blev Høst, Vinter og Vaar, og jeg ventede altiid forgieves! Saaledes gik to lange Aar, og intet stillede min Længsel! — Denne skrækkelige Forfatning kunde jeg ikke udholde! drevet af Angest og Haab greb jeg Pilegrimsstaven. Ledsaget af min Moders Velsignelse og denne gamle tro Tiener begav jeg mig trøstig paa min Valfart til Palæstina. Giennem tusinde Farer bragde min Skytsengel mig tryg og sikker til den græske Keiserstad. I samfulde fire Maaneder har jeg nu vandret fra Land til Land, fra Leir til Leir, fra Telt til Telt. „Hvor er Balduin!?" det var mit evige Spørgsmaal til Riddere og Svende. Ak! ikke Een fandt jeg, som engang vilde give mig tvivlsom Trøst! — Han er tagen til Fange af Saracenerne! — fangen og myrdet!

Celestina. Tak Himmelen, min Datter, som

saa tidlig har revet Dig løs fra denne fordærvelige Lidenskab.

Emma. Ak! ærværdige Moder! jeg elsker ham endnu!

Celestina. Udryd den, denne jordiske Kierlighed! der lever ingen Mand, som er vor Omhed værd! Det, som evig fængsler den bedragne Uskyldighed, o, det sønderriver den lumske Boler som en Spindelvæv!

Emma. Det skiønne Baand imellem ham og mig kunde intet uden Døden sønderrive.

Celestina. Det troede Din uerfarne Ungdom. Men om han nu, liig saamange andre Forrædere, flygtede over til Saracenerne? om han havde fornægtet Dig og sin Tro for Guld og Vellyst?

Emma. Nei, det giorde han ikke.

Celestina. Om han havde ladet sig lokke af Kierlighed til en eller anden skiøn Tyrkinde?

Emma. Nei, det kan han ikke!

Celestina. O! Mændene kan Alt! Alt! De smile ved at see vore blødende Hierter! de bespotte vore Kierligheds Taarer! Ordet Ære staaer indgravet i deres kolde, haarde Barm; men Troskabs-Eder ere dem mindre end Avnen, der viftes om for Vinden!

Emma. Nei, nei! Balduin elskede mig — han var mig tro til Døden!

Celestina. Velan, hvad begiærer Du?

Emma. En Celle, hvori jeg kan græde og bede.

Celestina. Atter et Elskovs-Offer! — Velkommen inden for disse Mure! de ere bekiendte med Dine Sukke. — Hvad hedder Du?

Emma. Emma af Falkenstein.

Celestina (heftig): Hvad siger Du? af Falkenstein? fra Schwaben? og Din Fader?

Emma. Curdt af Falkenstein.

Celestina. Ha! (Ophold, hvori hun søger at fatte sig).

Emma. Hvad fattes Eder, ærværdige Moder?

Celestina. Det kommer mig for som om jeg kiender Din Slægt. Var Din Moder ikke en født Hohenfeldt?

Emma. Jo; Adelheid af Hohenfeldt.

Celestina (griber hendes Haand med vildt Aasyn): Velkommen! velkommen! Din Skiebne førde Dig til mig. — (mildere): Hvorfor skrækkes Du? — rolig, min Datter! Herren velsigne Din fromme Beslutning! — Kast alt det Jordiske fra Dig i det Du trinner over denne Dørtærskel, og betræd Himmelens Forgaard med et luttret Hierte. Følg mig!

Emma. Und mig endnu blot et Øieblik til at tage Afsked med min gamle tro Ven.

(Man hører atter tre Klemtninger).

Celestina. Gravklokken kalder — jeg maa ind. For Dig staaer Porten aaben. (Hun gaaer ind).

Niende Scene.

Emma og Walther.

Emma (beklemt): Walther! naar Din gode Engel har ledet Dig tryg tilbage til vort Fædreneland, og Du igien seer min Moder — (hun tager en flad Æske frem.) — saa giv hende disse Reliquier, som jeg har faaet af Patriarken. Sig hende, at de har længe hvilet paa hendes Datters Bryst — men Stormen i mit Hierte vare de dog ikke istand til at dæmpe. Gud give dem Kraft til at formilde Moderhiertets Kummer! —

Walther. Saa er det da uigienkaldelig afgiort? I vil blive allene her i et fremmed Land?

Emma. Det Land, hvor min Balduins Been hvile, er mig ikke fremmed.

Walther. Hvem skal hiemme pleie Eders gamle Moder?

Emma. Min Bertha.

Walther. I løsriver Eder fra enhver barnlig Pligt?

Emma. Kun ved mine Bønner kan jeg endnu gavne min Moder.

Walther. Og naar Dødsengelen nærmer sig til Eder her blandt Vildfremmede?

Emma. Dødsengelen, siger Du? o, han skal være mig en velkommen Ledsager paa min sidste Valfart!

Walther. Gid I aldrig maa angre Eders Forsæt! men —

Emma. Kan jeg da giøre andet? — Kraften til at handle har forladt mig; nu har jeg kun Kraft til at lide. — Gaae — gaae, min gode Walther! — Lad mig beholde de Klædebon, som jeg skal bære for sidste Gang den Dag, da jeg tager Afsked med Verden. (Hun tager en Pakke fra Walther). Der — tag Du dette Guld — jeg behøver det ikke mere. (Hun giver Walther en Pung). — Tak for Din Troskab! — Græd ikke, gode gamle Mand! — Her adskilles vore Veie for en føie Tiid — nær — nær er vort fælleds Maal! Lev vel, Walther!

Walther (synker paa Knæ, griber hendes Haand, og væder den med sine Taarer). Lev vel! — Med Eders Hierte maa I blive en Helgeninde. — Glem mig ikke i Eders Bønner! — (Han reiser sig, og trækker Emmas Pilegrimsstav op af Jorden). Denne Reliquie af Eder forunde mig Kraft og Mod til min Hiemvandring! — Ved denne Pilegrimsstav

vil jeg vandre til mit Fædreneland — til min Grav! — (han gaaer).

Tiende Scene.

Emma (allene).

(Enkelte Slag af Sørgeklokken lyde ligetil Actens Slutning).

Der drager han hen. — Troskabs Velsignelse lyse for ham som en Stierne i Nattens Mulm! — Han iler — med ethvert af hans Trin udvides Kløften imellem mig og mit Fædreneland — endnu kan jeg kalde ham tilbage — men naar han bøier omkring hiin Klippe og forsvinder — saa er det sidste Glimt af mit Hiem ogsaa forsvundet for mine Øine! — — Endnu engang seer han sig om efter mig — lev vel! — han breder sine Arme ud imod mig — han vil vende om igien — o, min Ungdoms feire Dage speile sig i hans blege Ansigt — (hun breder Armene ud). Kom! kom! — (Hun bøier Ansigtet til Siden, og vinker ad Walther, at han skal gaae bort). Nei! fly! fly! — (Hun vender Hovedet langsomt om, for atter at see efter ham). — Han adlyder — han lader Armene modløs synke — han falder paa Knæ — For hvem beder han saa inderligen? — for mig! — (Hun seer veemodig hen efter ham). Nu reiser han sig møisomt fra Jorden — han strækker sin Haand velsignen-

de ud efter mig. — (Hun folder sine Hænder over sit Bryst, og boier Hovedet ned, som for at modtage hans Velsignelse. Da hun igien løfter Hovedet i Veiret): Ah! han er allerede nær ved Klippen! Kun eet Skridt endnu — (med et ængsteligt Udraab): Walther! — — Han er forsvunden! —

Jeg staaer allene — losreven fra Verden! — jeg staaer paa den Jord, som giemmer min Brudgoms Støv — her, hvor hans Blod randt for Forløseren — her, hvor Forløserens Blod bødede for min Svaghed — Hellige Religion! træd Du i min Kierligheds Sted! fyld Du det uendelige Rum, som min Kierlighed fyldte! og kan Du ikke det — o! saa lad denne Klokkes høitidelige Toner snart forkynde mig Opfyldelsen af mit sidste Ønske! — Velan! med freidigt Mod betræder jeg Dørtærskelen imellem Liv og Død! — Saa far da vel, Du rige Natur! for mig blomstre Dine tusinde Træer aldrig mere! — Du skiønne Græsteppe, for mig grønnes Du fra nu af kun paa Gravhøie! — Du blaa Himmelbue! for mig tindre Dine Stierner aldrig mere i Nattens Ensomhed! — Tier, o tier, I Lundenes yndefulde Sangere! Gravklokken døver Eders Melodier — den kalder — bort herfra! — ind! ind — min evige Skiebne kalder! — (Hun iler ind i Klosteret).

Anden Act.

Et Værelse i Klosteret, med et stort Vindue, hvorfra man kan see ned i Kirken.

Første Scene.

Celestina (allene).

(Hun kommer ind i heftig Sindsbevægelse, med tindrende Øine. Hun knuger begge Hænder op mod sit Bryst, og udstøder et dybt Suk).

Omsider! — (pegende mod Himmelen): Ja! hisset lever en Dommer! aldrig tøvede han med sin Dom — men langsom i Fuldbyrdelsen, er mangengang Hævnen hans Tiener! Dog, stil Fielde i Veien for den — os Oceaner i Mellemrummet — den kravler, den svømmer dog efter Dig, indtil den griber Dig — og rystes Dig! — (Hun ringer paa en Klokke).

Anden Scene.

Salome og Celestina.

Salome. Hvad er Eders Befaling, ærværdige Frue?

Celestina. Vi ere allene — bort med den strenge Kloster-Tvang! Jeg vil i dette Øieblik ikke være Abbedissen Celestina — jeg er igien Adelheid! Adelheid af Nordeck! vær Du ogsaa igien Salome, min Kummers Fortrolige, Vidnet til mine langvarige Lidelser!

Salome. I forskrækker mig! tael. I al den Tiid vi har levet indenfor disse hellige Mure, var I bestandig saa stille, saa kold, saa rolig — I nævnede aldrig de henrundne Dage.

Celestina. Stille? — javist nok. — Kold? — Havde Du betragtet Bedealteret i mit Lønkammer, Salome, Du vilde hver Dag have fundet friske Spoer af mine Taarer. Men rolig vilde jeg synes, og det lykkedes mig ogsaa til i Dag — men i Dag! — Kiender Du den fremmede Pige?

Salome. Hun er fra Schwaben; mere veed jeg ikke om hende.

Celestina. Fra Schwaben, rigtig! hun hedder Emma af Falkenstein.

Salome (forundret): Af Falkenstein? — Dog vel ikke —?

Celestina. Hun er en Datter af den troløse Forræder, som forgiftede min Ungdoms Blomster! som giorde mig Livet til en Marter, og udstødte mig af mit Fædreneland! — Ja, hans Datter! — Ha! Hævnens Dag er kommen!

Salome. For alle Helgenes Skyld! hvad har I i Sinde?

Celestina. Hun ligner sin forhadte Moder. Det er de samme sledske Træk, som fordum frastial mig hans Kierlighed.

Salome. Skal det uskyldige Barn undgielde Faderens Brøde?

Celestina. Ogsaa hun er ulykkelig! den første Trøst i 18 lange Aar. For mine Fødder jamrer Frugten af hans Troløshed! jeg er ikke mere ene den Ulyksalige! jeg har en Deeltagerinde i mine Lidelser — og det er Curdt af Falkensteins Datter!

Salome. Hvis der allerede gnaver en Orm paa hendes unge Hierte — hvis hun elsker uden Haab, ligesom I elskede, o, saa skienk hende Medlidenhed!

Celestina. Hvad andet? — her tilbyder jeg hende et Fristed. Her kan hun uforstyrret begræde sin Elskers Død, ligesom jeg begræder min Elskers Troløshed — men Eensomhed trøster ikke det blødende Hierte. I tusinde Skikkelser viser den os vort tabte Held, som aldrig — aldrig kan vindes tilbage! det veed jeg — det skal hun erfare — og det er min Hævn.

Salome. O, Adelheid! denne Følelse er Eder

uværdig. O, Celestina! dette Sprog anstaaer ikke Himmelens Brud.

Celestina (fortørnet): Dette Sprog anstaaer ikke Klosterportnerskeu til Abbedissen.

Salome. Det er ikke Portnerskeu, der taler — det er Eders Amme, ved hvis Barm I har hvilet som Barn; jeg er vel kun af ringe Bondestand, men jeg er opfostret i Eders Fædres Borg, og kiender den Tænkemaade, som besieler Eders ædle Slægt. Det er ikke blot Næring I har søgt ved denne Barm — I har ogsaa søgt Trøst der — og mangengang fundet den — ogsaa Ømhed og Troskab, dengang I mistvivlede om begge Dele. Jeg har ikke brudt mig om Aarenes Byrde; jeg har vendt min Hiemstand Ryggen, og forladt Alt hvad der var mig kiert og dyrebart — for at følge Eder —: derfor har jeg Lov til at tale.

Celestina (trykker hende med Heftighed op til sit Bryst). Ja, det har Du! tael! men haab ikke, at dæmpe Hævnens Aand i mit Hierte! o, Synet af denne Pige har vækket den med fordobblet Vælde!

Salome. I skal hævne Eder — men paa en Maade, som er Eder værdig.

Celestina. Siig! hvorledes?

Salome. I skal elske denne Pige!

Celestina (studser — skotter til Salome — slaaer Øinene ned — fæster dem stivt paa Gulvet —

hendes Barm hæver sig stærkere og stærkere — hun fattes Luft — hun slaaer Hænderne for Ansigtet, og brister pludselig i Graad).

Salome (sagte): Det har grebet hendes Hierte; jeg kiendte hende.

Celestina (med den ene Haand for Øinene, i det hun rækker Salome den anden): Tak — Tak, Du advarende Stemme! jeg kiender Dig endnu fra min Barndoms Aar — jeg var ogsaa nu et vaklende Barn. — (med Sværmeri): Ja, jeg vil elske hende! — hendes Skiebne ligner min, derfor kan jeg elske hende! — Jeg var jo engang bestemt til at vorde hendes Moder — velan! jeg vil være hendes Moder! — Gaae, kald paa hende.

Salome (trykker Celestinas Haand til sit Hierte, og gaaer ud).

Celestina (allene; efter et Ophold): Lever hendes Moder endnu? jeg haaber det. — Hun maa leve, for at blive glemt af sin Datter! — Datteren skal ved min Barm ikke engang savne sin Moder! — Det være min Hævn!

Tredie Scene.

Celestina. Emma (i qvindelig, prægtig Dragt).

Celestina (mild og med Værdighed): Kom, min Datter! Du er nu traadt indenfor de hellige

Mure; Du har vandret giennem den skumle Korsgang, og hørt de Bødendes sørgelige Sang; aldrig før have disse alvorlige Billeder virket paa Din Siel! — staaer Din Beslutning endnu fast?

Emma. Fastere end nogensinde! Her finder jeg Rolighed — eller ingensteds!

Celestina. Du kiender endnu ikke de tunge Pligter, som trykke os.

Emma. Min Sorg er tungere — og jeg bar den dog.

Celestina. Frugtesløs Anger er bittrere end Sorg: derfor vogt Dig! endnu er Du fri.

Emma. Min Brudgom er død — hvad kan jeg have at angre?

Celestina. Vor Ordens Regler ere strenge! og dobbelt strenge, fordi vort Kald, at pleie Syge og Saarede, nøder os til at aabne vore Porte for Mændene — vel kun for syge Mænd — men den utaknemmelige Helbredede bliver ikke sielden vor Frister. — Prøv Dit Hierte! —

Emma. Jeg har elsket een Mand — nu elsker jeg kun Menneskene.

Celestina. Vor Ordens Regler ere strenge! Det er kun den kolde Pligt, som fører os til den Syges Leie. Medlidenhed er Kierligheds Maske. Medlidenhed med den Syge var allerede Forbrydelse. — Prøv Dit Hierte! —

Emma. At fornægte Medlidenhed er tungt — men at kiæmpe mod min Følelse lover jeg.

Celestina. Kun stiltiende, kun tæt tilsløret yder Pligten sin Bistand. Et eneste lydeligt Ord, et eneste usløret Blik — og Dit Løvte er brudt.

Emma. Kun Gud skal høre min Stemme — og see mine Taarer!

Celestina (endnu høitideligere): Emma af Falkenstein! vor Ordens Regler ere strenge! — Det Hierte, som næter strafværdige Ønsker, maa forbløde sig i Bolt og Jern! — Den Læbe, som vanhelliges af en Mands Kys — lukker Døden for evig! —

Emma (rolig): Det skee!

Celestina. Døden i dens rædsomste Skikkelse! — (Hun griber Emmas Haand, og fører hende hen til Vinduet). Kom hid til dette Vindue. See derned. — Seer Du hist den nylig tilmurede Niche ved Siden af Alteret? — (langsom og med Kraft): Der blev en Synderinde berøvet den Luft, som hun besmittede med Elskovs-Sukke. — Gys! — prøv Dit Hierte! — Den aabne Niche, som Du seer paa den anden Side, er bestemt til en Grav i levende Live for den næste Forbryderske i vort Kloster.

Emma (med Gysen, men bestemt): Den blive min Grav, dersom jeg bryder mit Løvte!

Celestina. Velan! jeg har advaret Dig. (Hun fører hende igien frem paa Skuepladsen. Efter en Pause bliver hun roligere ved): I disse skrækkelige Tider, da Krigens Farer omgive mit Kloster, og de Saarede i den christelige Hær daglig kræve vor Hielp, tilstædede den hellige Fader mig, efter eget Tykke at afkorte Prøveaaret. — Siig, naar føler Du Kraft og Mod i Dig, til at aflægge Dit Løvte?

Emma (hurtig): Nu strax! i denne Time! — Ærværdige Moder! opfyld min Bøn! — Ræk mig det Lægemiddel, hvorefter min Siel længes! — løsreven fra Verden, svæver jeg imellem Jord og Himmel! — ræk mig Eders moderlige Haand! drag mig op til Eder! — snart — i denne Dag — nu! (Hun kaster sig i Celestinas Arme. — Ophold).

Celestina (rørt): Leve Dine Forældre endnu?

Emma. Kun min Moder.

Celestina. Og Din Fader?

Emma. Han døde pludselig af et Fald paa Jagten.

Celestina (snoer sig ud af Emmas Arme og træder afsides): Gud selv har fældet hans Dom! — Den forladte Moder græder — den jamrende Datter bøder — Omsider lader Hævngierrigheden af at martre mit Hierte — jeg tilgiver den Døde! — (Hun vender sig om til Emma): Omfavn Din Moder!

Emma. Vær det ganske! tag mig op i den hellige Orden!

Celestina. Velan! jeg vil opfylde Dit fromme Ønske. — (sværmerisk høitidelig): Emma af Falkenstein! for sidste Gang nævner jeg Dig ved Dit jordiske Navn. Fra nu af hedder Du Maria. — (Hun aabner et lidet Skab i Væggen, hvoraf hun tager en hvid Blomsterkrands ud). — Maria! Christi Brud! modtag den himmelske Brudekrands! — (Emma knæler andægtig; Celestina sætter Krandsen paa hendes Hoved). Saaledes indvier jeg Dig for evig til den hellige Kirke! — Dens Velsignelse giennemstrømme Himmelens ubesmittede Brud! dens Forbandelse ramme den Vanhelligede!

Emma. Jeg sværger Troskab og Lydighed til min sidste Stund! Kirkens Forbandelse ramme mig og enhver Meenederske!

Celestina. Staae op, Maria! Følg mig til Altret. Gientag Dit Løvte i Søstrenes Nærværelse, og modtag saa af min Haand det Klædebon, som skiller Dig fra Verden.

Emma (reiser sig): O, Du min Balduins Aand! tilhvidsk mig det Navn, som Englene give Dig, for at Dit jordiske Navn ikke skal vanhellige mine Bønner! (Celestina tager hende ved Haanden, og de gaae ud sammen).

Fierde Scene.

Korsriddernes Leir.

Balduin. Guido og de øvrige Riddere. Fatime (staaer midt iblandt dem med Slør for Ansigtet).

Guido (gaaer frem, tilligemed de Andre): Ja, prøv kun paa at overtale hende til at tage Sløret af. Jeg kan sagtens slaae mig til Taals. Hun er min Fange, og naar vi komme i Eenrum, bliver hun nok føieligere.

Fatime. Haab ikke det.

Bruno. Hvilken Egensindighed!

Robert. Vi vil jo blot see Dig.

Romuald. Og beundre Din Skiønhed.

Fatime. Min Religion forbyder mig at vise mig uden Slør for en Mands Øine.

Cuno. Ih, saa skal vi komme Din ømme Samvittighed til Hielp. (Han vil trække Sløret af hende).

Fatime (indhyller sig endnu mere deri). Vov det ikke!

Bruno. Du burde selv kaste det stygge Slør.

Cuno. Vægrer Du Dig længer, saa troer vi, at Du er hæslig.

Fatime. Troe hvad I vil.

Romuald. Hun spotter os kun.

Cuno. Vist ikke, Brødre, jeg kiender Fruentimmerne bedre. Hvad skal vi vædde? —: hun vil blot have os til at lade som vi vilde bruge Magten, for selv at kunne lade som hun bliver tvungen. Tag I kun fat, saa skal I see, at jeg har Ret.

Fatime (løfter sin Dolk): Jeg dræber mig, dersom I komme mig nær!

Bruno (vrister Dolken fra hende). Bort med det farlige Legetøi, Du lille Heltinde!

Fatime. Saa beskyt Du mig da, store Prophet!

Cuno. Din Prophet vilde ligesaa gierne, som vi, see smukke Fruentimmer uden Slør. Det skal bort. (Han vil bruge Magt).

Balduin (griber ham om Armen). Slip! eller Du faaer med mig at bestille.

Cuno (slipper Sløret): Hvad Dievelen! —

Balduin. Blufærdighed er en Dyd, som den sande Riddersmand bør hædre og ære, hvor han end og finder den.

Cuno. Hvad kommer det Dig ved? — Pigen er jo ikke Dit Bytte.

Balduin. Det er ligemeget!

Cuno. O nei, langtfra. Naar Guido intet

har at indvende derimod, saa gad jeg nok vide, med hvad Ret—!

Balduin. Jeg staaer her, og taaler det ikke.

Cuno. Besynderligt! Ah! nu kan jeg tænke hvad det er. Du har drevet en Tiidlang omkring blandt de Vantroende; ventelig et gammelt Bekiendtskab?

Balduin. Jeg svarer Dig ikke.

Cuno. Som Dig lyster. Men jeg bryder mig heller ikke om hvad Du siger. (Han gaaer atter henimod Fatime).

Balduin (kaster ham tilside): Tilbage!

Cuno (truende): Balduin!

Balduin. Jeg raader Dig: hold op! Du faaer lettere mit Sværd draget af Skeden, end Du drager Sløret fra denne Piges Ansigt.

Cuno (med indædt Harme): Biskop Adhemar har i Dag Forretninger i den Græske Leir; derfor har han ogsaa imidlertiid bestilt sin Vicarius herhen, for at alting kunde gaae smukt tugtigt og ærbart til.

Balduin. Spot Du kun; det rammer dog ikke.

Femte Scene.

En Riddersvend. De Forrige.

Riddersvenden. Ridder Guido! den tyr-

liske Emir, som Eders tappre Arm i Dag har overwundet, nærmer sig til Leiren. Han lader bære grønne Grene og en hvid Fane foran sig. Han beder om sikkert Leide, og en Samtale med Eder.

Guido. Han kan komme.

Fatime. Min Fader!

Guido. Gaae, Cuno, ledsag Du ham.

Cuno. Jeg forstaaer Dig. (Med et truende Blik til Balduin): Det var den høieste Tiid til at forebygge en Ulykke! (Han gaaer med Riddersvenden).

Balduin (smilende): Usle Praler!

Fatime (i ængstelig Sindsbevægelse): Han kommer — han vover, at — —

Guido. Ingen Klynken og Klagen; det kan jeg ikke fordrage. Følg hende imidlertiid ind i mit Telt.

Fatime. Grusomme! maa Datteren ikke see sin Fader?

Guido. Vær rolig, smukke Glut! Han kommer som Ven; der krummes ikke et Haar paa hans Hoved.

Fatime (bønlig): Tilstæd mig at blive her!

Guido. Vi holde ligesom Du paa vore Sæder og Skikke: Intet Slør imellem Mænd. Derfor gaae.

Fatime. Ak! jeg giætter Aarsagen, hvorfor han kommer! — O, vær barmhiertig! (Hun gaaer ind i Teltet).

Bruno (til Guido): Er denne Pige ligesaa blid og skiøn som hendes melodiske Stemme, saa misunder jeg Dig Din Lykke.

Guido. Giem Din Misundelse til i Morgen. Beundre i Dag min Afholdenhed: endnu har jeg ikke seet et eneste Glimt af hende.

Robert. Der kommer Saraceneren.

Siette Scene.

Emiren med sit Følge. De Forrige.

(Først kommer Leidet med Cuno i Spidsen, efterfulgt af to væbnede Stridsmænd med blottede Sværde. Derpaa fire riigt klædte tyrkiske Drenge med grønne Grene i Hænderne. Derpaa en Skare tyrkiske Musicanter; de gaae med nedbøiede Høveder og vende Instrumenterne nedad. Derpaa en Yngling med en lille hvid Fane. Siden adskillige Slaver med kostbare Foræringer. Tilsidst Emiren støttende sig paa en Slave. To andre væbnede Stridsmænd og en Ridder slutte Processionen. Emirens Følge stiller sig paa den ene Side af Skuepladsen; Korsridderne paa den anden).

Emiren (til Slaven): Slip mig nu, Selim! Vi staae her for tappre Mænd — hos Tapperhed boer ogsaa Høimodighed — derfor har jeg Kraft til at staae ene. (Han hilser Ridderne). Jeg hilser Eder! Vel ere I Udlændinger — men dog ere I ligesom jeg Tienere af den eneste Gud!

Guido. Hvad er Din Begiæring? tael.

Emiren. Jeg søger den Helt, som i Dag overvandt mig, skiøndt jeg mangengang før bar Seieren hiem.

Guido. Han staaer for Dine Øine. Og hvem er Du?

Emiren (i afbrudte Sætninger): En ulykkelig Fader! — See, jeg kunde sige: jeg er en af de Første blandt mit Folk — mine Fædres Gud har velsignet mig med Riigdomme og Lande! — jeg kunde rose mig af, at mange tusinde striidbare Seldschukker adlyde mig — men nei — for Dine Øine, Fremmede, staaer jeg blot som Fader — hvad jeg er videre, det har jeg glemt. — Emiren kiender Du ikke — Krigeren frygter Du ikke — Tyrken hader Du maaskee — men Faderen kiender Du sikkerlig! — Faderen hader Du ikke!

Guido. Til Sagen.

Emiren. Jeg havde en eneste Datter — hun er i Din Vold — og tilligemed hende mit Liv! — Dersom Du er ligesaa høimodig som Du er tapper,

saa lad mig ikke forgieves bede om mit Liv! Giv mig min Alderdoms Glæde tilbage!

Guido. I Sandhed, det er en ganske besynderlig Tilliid Du har til mig.

Emiren. Jeg veed ikke at hædre Dig bedre, end ved Tilliid! — Tilliid er ikke bunden til noget Folk, til nogen særskilt Sect — den tilhører den hele Menneskelighed! Den Ædle finder den ligesaa snart i en fremmed Verdensdeel som i sit Hiem. — Du har fundet den hos mig.

Guido. Gamle, jeg er bange for at Du har overilet Dig med at bortgive Din Tilliid.

Emiren. Frist ikke min Tro paa Din Dyd. Den Helt, som det Usynlige begeistrede til Kamp, faaer mig aldrig til at troe, at han ikke har Følelse for en Faders Jammer! — Nei! nei! hvor kunde Du være saa tapper, naar Du ikke var ædel?

Guido. Spar kun Dine sledske Ord!

Emiren. Er det da blot Ord? — ere disse Taarer stumme? — Fremmede! har Du ingen Fader mere? — har jeg ikke et eneste Træk af Din Faders, som kan bede for mig? — (han kaster sin Turban af.) — er hans Haar ikke graat ligesom mit? — Forbarm Dig over dette graa Hoved! — fortien to Fædres Velsignelse!

Guido. Du tager feil. Jeg har hverken Fader eller Moder.

Emiren. Ligemeget! Du er et Menneske! — Fader vil Du selv vorde — betænk: Lykken er ustadig! — Tænk, ifald Du engang, ligesom jeg nu, maatte staae for en stolt Seierherre, og med blodige Taarer tigge ham om Dit eneste Barn! —

Balduin (bønlig): Mig synes, Guido —

Guido (afbryder ham med Barskhed): Mig synes, at her kommer det kun an paa, hvad jeg tænker! Og jeg tænker: Pigen er min ifølge Vaabenretten, og hverken Faderens Klager, eller utidige Talsmænd skal kunne rive hende fra mig, naar jeg ikke selv vil.

Emiren. Ønsker Du Guld og Sølv? Her ere mine Skatte. Dit Bytte i Norges var stort; men de Løsepenge, jeg her bringer Dig, ere langt betydeligere.

Guido. Baade Eders Lande og Eders Gods tilfalde jo saa Seierherrerne. Jeg forsmaaer Dine Løsepenge.

Emiren (fortvivlende): Grusomme! saa forsmaae ikke mit Blod! dræb mig i min Datters Arme! — Kun som Liig skal Du slæbe mig ud af denne Leir! — Dag og Nat vil jeg jamre udenfor Dit Telt og forbande Dig saalænge, indtil Dit Sværd kroner Datterens Skiændsel med Faderens Mord!

Guido. Afsindige! spar Dit frugtesløse Raseri. Jeg kunde tilintetgiøre Dig — men jeg kom

til dette Land som Christen, og vil bringe min Religion et Offer — Før hans Datter herud. (En Riddersvend gaaer ind i Teltet).

Emiren (ude af sig selv): Min Datter! — jeg faaer hende at see! — Du skienker mig hende igien! — (Han knæler). Tilgiv! tilgiv en Faders Affindighed! — Det var min Sieleangest, som afpræssede mig saa haarde Ord. — Høimodige Yngling! Fredens Velsignelse ledsage Dig i enhver Kamp! og engang til Dit Fædreneland!

Syvende Scene.

Fatime. De Forrige.

Fatime. Jeg hører min Faders Røst! (Hun vil ile hen i hans Arme).

Guido (træder imellem): Holdt! det var ikke min Mening — jeg giver Din Datter tilbage uden Løsepenge. Men kun paa eet Vilkaar, og det maa opfyldes!

Emiren. Hvori bestaaer det? sig blot et Ord — og det er opfyldt.

Guido. Frasig Dig Din bedragelige Tro; lad Dig døbe; bliv en Christen.

Emiren (farer bævende tilbage): Gud! hvad forlanger Du?

Guido. En saare let Ting. Jeg vil blive Din Velgiører paa to Maader. — Hvad? Du tøver endnu?

Emiren. Døe for mit Barn, det kan jeg — men fornægte min Tro? — nei, nei! det kan jeg aldrig!

Guido. Forblindede! vor Tro er den eneste sande!

Emiren. Paa Gravens Bred skulde jeg fornægte den Religion, som i halvfierdsindstyve Aar har giort mig lyksalig? — Aldrig!

Guido. Saa seer Du ogsaa Din Datter for sidste Gang.

Fatime. Vær standhaftig, Fader! jeg skal vide at døe.

Emiren. O, navnløse Jammer! Giøre mig affindig, det kan Du, men giøre mig til Meeneder imod min Religion — det kan Du aldrig!

Balduin. Skam Dig, Guido! har Rustningen trykket Dit Bryst saa fladt, at denne Oldings Fortvivlelse ingen Vei kan finde til Dit Hierte?

Guido. Hvem vover at tale til mig i denne Tone?

Balduin. Det giør jeg! Endnu en Gang: skam Dig! Vi ere ikke komne her, for at lefle med et fremmed Folkeslags Døttre, men for at stride.

Guido. Jeg mener, det har vi allerede længe giort uden Dig. Er Guido maaskee den Mand, som undviger en Kamp? — Pigen er min! min siger jeg! — Dog, dersom Faderen endnu troer at have Rettighed til hende: velan! saa lad ham kiæmpe for sin Datters Besiddelse! — (Han tager sin Handske af, og kaster den til Emiren). Lyster Dig at vove Din sidste Kraft for Dit elskede Barn? — Her staaer jeg og er bereed til at frakiæmpe Dig Din indbildte Ret, og det sværger jeg høit: Seirer Du, saa skal Du ogsaa faae Lov at drage rolig hiem med Din Datter.

Balduin. Hvor ærefuldt! den svage Olding!

Emiren (i det han med bævende Hænder griber efter sin Sabel): I kalde mig svag? o, troer ikke det! — jeg er Fader! det gielder min Datter! jeg er stærk! (Han drager Sabelen).

Fatime. Fader! for Guds Skyld! —

Emiren. Held mig, dersom jeg falder i denne Kamp! — (til Guido): Kom nu, Du Overmodige! den retfærdige Gud vil staae Uskyldigheden bi, og stride ved min Side!

Guido (med et haanligt Smiil, i det han drager Sværdet): Du vil det? velan! —

Balduin (træder imellem dem). Holdt! — Hvor skal jeg finde Ord til at udtrykke min Harme?

— Dog her sømme Ord sig ikke. Jeg tager Din Handske op. (Han giør det).

Guido. Som Dig lyster. Mig er det ligegodt med hvem jeg strider.

Bruno (træder imellem dem): Brødre! ere I afsindige? — Balduin, Korsridderen, vil for en avantroende Piges Skyld kiæmpe imod en rettroende Vaabenbroder!

Balduin. Rettroende kan han være; høimodig er han ikke.

Guido. Høre I hans Bespottelser?

Balduin. En Ridder skal ære Alderdommen, beskiærme den Uskyldige, og aldrig haane den Bedende.

Guido. Død og Helvede! vil Du lære mig mine Pligter? — Træd frem, Du Praler! lad see, om Dit Sværd er ligesaa skarpt som Din Tunge er hvas!

Balduin. Jeg drager mit Sværd efter Riddere-Eed og Pligt. Romuald, vær Du Kampdommer.

Guido. Ja vel — og I Andre, bevogt I Pigen.

Romuald. Naar I da endelig vil begynde den blodige Leeg, saa faaer jeg vel holde Ave og Orden. Riddere, slutter Kredsen.

(Ridderne slutte en Kreds omkring Balduin og Guido. Emiren staaer i Forgrunden paa høire Side af Skueplads en, og bag ved ham hans Følge. Fatime staaer paa venstre Side, omgivet af Jagt).

Emiren. Store Prophet! hvilke vilde Mennesker!

Romuald (høit, midt i Kredsen): Solen er deelt. Trompeter, blæs! — Begynder i Herrens Navn! (Man hører et stærkt Trompetstød. Balduin og Guido fægte).

Emiren. Hvorledes vil det gaae! — de stride om min Datter, som Ulve om et Lam — og hvem der endog bliver Seierherre, saa skal Lammet sønderrives!

Fatime. Fader! jeg øiner endnu en Straale af Haab.

Romuald (raaber høit): Balduin! Du er saaret i Armen!

Balduin. Hvad bryder det Dig?

Romuald. Lader af! det er nok!

Balduin. Jeg føler intet.

Guido. Lad ham kun blive ved, indtil han selv bekiender, at han er overvunden. (Kampen begynder atter).

Fatime. Mit Haab forsvinder!

Emiren. Datter, naar det Værste skeer, saa

llov mig at blive Din Religion og Din Uskyldighed
ntro — om det endog skulde koste Dit unge Liv!

Fatime. Det sværger jeg Dig til ved Prophe-
ten! Men, Fader, man har berøvet mig min Dolk.

Emiren. Dine Bevægteres Dine ere fæstede
paa Kampen. Giv Agt paa mig, min Datter. (Han
kaster ubemærkt sin Dolk for hendes Fødder).

Fatime (tager den hurtig op, og skiuler den).
Tak, min elskede Fader! nu er jeg rolig.

Guido (med et høit Skrig): Ha! fordømt!
(Han synker omkuld).

Romuald. Holdt! Kampen er tilende. Aab-
mer Kredsen. Bærer ham ind i hans Telt. Fletter
en Baare, og bringer ham saa til Nonneklosteret.

Bruno. Ifald hans Kræfter tilstæde det.
Saaret er dybt. (Guido bæres ud).

Balduin. Kampdommer! og I, Vidner! har
jeg tilkiæmpet mig Pigen paa ærlig Viis?

Romuald. Guido lovede hende til Seiervin-
deren: tag hende.

Robert. Du bløder stærkt.

Balduin (stikkende Sværdet i Skeden): Den
gamle Faders Hierte blødte endnu stærkere.

Romuald. Til til Hospitalerinderne; lad Dig
forbinde.

Balduin (pegende paa Emiren): Først maa
jeg læge denne Vunde.

Emiren. Gud! hvad skal der skee!

Balduin (leder Fatime hen i hendes Faders Arme): Drag hen i Fred!

Emiren (trykkende Fatime til sit Bryst): Yngling! —

Fatime. Hans ædle Blik holdt Ord!

Emiren. Tag alle mine Skatte!

Balduin. Mit Blod kan Du ikke betale mig. Drag hen i Fred! Fortæl Dit Folk, hvorledes Christne handle. — Bryder op! (til de Omstaaende): Ledsager dem.

Emiren. Taarer qvæle min Tak og mine Velsignelser!

(I dette Øieblik begynde de tyrkiske Instrumenter en Glædesmarsch. Cuno stiller sig i Spidsen for det forrige Tog, som, uden at gaae Skuepladsen rundt, strax begynder at tabe sig i Coulissen paa høire Side).

Emiren (kaster sig ved de sidste Ord i Balduins Arme, og tager, heftig rørt, Afsked med ham).

Fatime (lægger Hænderne korsviis over Brystet, og knæler for Balduin, som strax løfter hende op, og lægger hendes Arme om hendes Faders Ryg).

(Under denne Pantomime er Processionen for det meste forsvunden).

Emiren (gaaer, understøttet af sin Datter, medens de begge ofte see sig om efter Balduin).

Balduin (er nedsunken i alvorlig Følelse, stirrer efter dem, og mærker ikke engang, at Robert river Skierfet af ham, og forbinder hans høire Arm).

(Da man hører Marschen tabe sig langt borte, falder Orchestret ind, og Dækket gaaer ned).

Tredie Act.

En aaben Egn; i Baggrunden en Flod, hvorover der gaaer en Bro. Paa hiin Side Floden Klosteret; omtrent midt paa Skuepladsen paa den ene Side en Fieldgrotte.

Første Scene.

Emiren. Fatime. Emirens Følge. Cuno med sine Mænd. (Da Dækket gaaer op, ere Cuno og hans Mænd allerede i Forgrunden af Skuepladsen. Det tyrkiske Følge er ogsaa kommet over Broen; Emiren og Fatime stige just ned ad den).

Cuno (medens han stikker sit Sværd i Balgen): Holdt!

Ridderfvendene (ligeledes).

Cuno. Her ved Floden er vor Grændse. Længer bort fra Leiren vove vi os ikke.

Emiren. Saa hav Tak!

Cuno (nølende): Nu er Du i Sikkerhed. Forstaaer Du mig ikke?

Emiren. Jo, jeg forstaaer Dig, og takker Dig.

Cuno (sagte): Den Gnier! han er ligesaa karrig paa Ord som paa Guld!

Emiren (til Fatime): Her vil vi hvile os.

Cuno (smidskende): Dine Slaver har meget at bære; mine Mænd vil gierne lette dem Byrden.

Emiren. Det var at misbruge Din Hielp. Hviler Eder hisset i Krattet — (Han vinker ad sit Følge, som træder tilside.) — medens jeg og min Datter søge Ly i denne kiølige Grotte.

Cuno (sagte): Han vil ikke forstaae mig. Men ved alle Helgene! elsker han sit Guld for høit, saa hader han sit Liv! (høit og trodsig): Lev vel! — Kommer, Brødre! (De gaae over Broen, men blive staaende paa hiin Side af den saa langt borte som muligt, og tale ivrigt med hinanden).

Emiren (til Fatime): Du er træt. Vi mistede Din Palankin. Hviil Dig her i Grotten, og prøv paa at faae en lille Slummer.

Fatime. Fader! vi har endnu ikke takket den mægtige Prophet for det Underværk, hvorved han frelsde os.

Emiren. Du har Ret, min Datter. Knæl, og vend Dit Ansigt mod hans Grav.

Fatime (knæler bedende).

Emiren. Ja, det var et Underværk! Midt iblandt vore Fiender har han ført et Hierte, og væbnet en Arm til Din Beskiærmelse. (Han lægger sin Haand paa Fatimes Hoved). Bed — tak — og høitidelighold hvert Aar denne Dag ved Velgierninger mod den Fattige.

Fatime (reiser sig): Ingen Fest skal være mig saa hellig som denne.

Emiren. Du er udmattet, og Solen brænder saa heed. Nyd en kort Slummer. (Han følger hende hen til Grotten).

Fatime. Jeg trænger ogsaa til den. Men, min Fader, kan Du beskytte mig mod Drømme? — mod farlige — yndefulde Drømme?

Emiren (studser): Jeg forstaaer Dig ikke, mit Barn.

Fatime. Jeg er saa underlig tilmode! Jeg vilde saa gierne græde — men, jeg kan ikke! — Mit Hierte er saa fuldt — saa beklemt! O, gid jeg kunde forvandle alle mine Perler til Taarer, saa blev jeg lettere om Hiertet! —

Emiren (forundret): Hvad fattes Dig, Fatime? Saaledes har jeg aldrig før seet Dig.

Fatime. Nei; men jeg har heller aldrig før følt det jeg nu føler! — Jeg er ikke saa let tilmode som ellers — og dog er jeg meget bedre tilmode! Jeg er beklemt — og dog vilde jeg ikke miste denne

Beklemmelse! — See, Fader, see hvorledes Vedbenden slynger sig op ad den kolde Grotte — saaledes, o saaledes vilde jeg gierne klynge mig op ad hans Staal-Pandser!

Emiren. Forstaaer jeg Dig ret?

Fatime. Vær barmhiertig, Fader, og giæt mine Følelser! Skue mig igiennem Sløret lige ind i Hiertet. Jeg vilde gierne undvære Dine Byer og Borge — i denne Grotte vilde jeg evig boe — med Dig — og ham! (Hun holder begge Hænder for Ansigtet, og boier sig ned mod Klippen).

Emiren. Ja, jeg giætter Dine Følelser! Taknemmelighed har banet Kierlighed Vei til Dit unge Hierte. Kilden er ædel, men vogt Dig, at den ikke forvandles til en vild Strom, og opsluger baade Din og min Rolighed! — Endnu kiæmper Du med det første Indtryks Vælde; endnu dæmper Legemet Sielens Kraft. Sov, mit Barn. Søvnen er ogsaa velgiørende for et sygt Hierte.

Fatime. Jeg vil forsøge det. (Hun bliver liggende i samme Stilling).

Emiren (lægger sig ved Fatimes Fødder). Ogsaa mig vilde den være velkommen. — Det var for meget for min Alder. Angest og Haab — Smerte og Fryd — kun Ungdommen kan taale denne pludselige Afverling. — Hviil Dig, Olding! — Du var saa nær ved at tabe Dit Alt! — Nu vil jeg hælde

mit Hoved op til mit frelste Barn! — (efter et Ophold, hvori han lukker Dinene): Ak! jeg kan ikke sove! — de trætte Dine lukke sig, men Sielen er opfyldt af saa mangehaande Tanker. — Faderkierlighed er aarvaagen! — Ligesom Moderen gienner Myggene bort fra den diende Glut, som slumrer ved hendes Bryst, saaledes vilde Faderen gierne bortgienne hver en Drøm, der truer hans Datters Uskyldighed. — Velan, kan jeg ikke sove, saa vil jeg dog hvile mig, og bevogte mit slumrende Barn. (Han lukker atter Dinene).

Anden Scene.

Cuno (sniger sig først ene over Broen). Hans Ledsagere (see lurende efter ham. Han hæver sig op paa Tærne, og skotter over til Emirens Følge. Derpaa nærmer han sig vaersomt til Grotten og lytter efter, vinker ad de Andre, som nu liste sig over Broen, og samle sig omkring ham).

Cuno. De sove Alle. Nu kunde man vove et Forsøg.

Emiren (med halvaabnede Dine): Hvad har de i Sinde?

Cuno. Den Gamle og Datteren tager jeg paa mig — og I nedsabler Følget.

Emiren (sagte): Vee os! Forræderi!

Cuno (til nogle af Riddersvendene, som ryste paa Hovedet): Benytter Jer af Leiligheden! Byttet er umaadeligt. Og hvem faaer det desuden vel at vide? Ligene kaste vi i Floden.

Emiren. O, min Datter!

Cuno (til en af Riddersvendene): Bah! Du med Din ømme Samvittighed! Det er jo Hedninger. De falde til Herrens Ære.

Emiren (drager Dolken, og klynger sig tættere op til Fatime): Mordernes Dolk skal dræbe mig først!

Cuno. Naa, vil I? — nu, saa ifærd med dem! (Han drager Dolken, og lister sig henimod Grotten).

Emiren (springer op, og raaber): Forræderi!

Tredie Scene.

(I dette Øieblik springer Balduin, som har ladet sig see imellem Krattet oven over Grotten, ned over to fremspringende Fieldstykker, og staaer pludselig midt imellem dem).

Fatime (springer op, og klynger sig med et høit Skrig fast ved sin Fader).

Balduin (seer harmfuld og haanlig paa Cuno, der staaer som forsteenet med opløftet Arm. — Ophold).

Fatime. Det er ham! vor Skytsengel!

Balduin (til Cuno): Du er ikke værd at dø for min Haand. Fly!

Cuno (gremmende Dolken): Fordømt! — det Dydsmønster sniger sig omkring her i Krattet! I Leiren skulde det lade, som om han forsmaaede al Tak, men nu kommer han, for at modtage den her i den eensomme Grotte!

Balduin. Meeneeder! er det Dit fikkre Leide? er det saaledes Du holder Dit givne Ridderord?

Cuno. Hvem holder vel Ord mod Hedninger? En christen Ridders Blod er flydt for denne Piges Skyld; det raaber om Hævn.

Balduin (slaaer paa sit Sværd med den venstre Haand): Vogt Dig, at min venstre Arm ikke giver Dig samme Løn som han fik!

Cuno (afsides): Fordømt! han var Mand for at holde Ord! (høit): Du er en Hykler! Din Medlidenhed er Blændværk! — men i Dag beskiærmer Din Vunde Dig. (Han iler forbittret over Broen. Riddersvendene følge efter ham).

Fierde Scene.

Emiren. Fatime. Balduin.

Balduin. Den Uværdige!

Emiren. Nei, Du er ingen Dødelig! Aabenbar Dig for os i Din egen Skikkelse, Du Engel, som Propheten har sendt os!

Balduin. Jeg er et Menneske ligesom Du! Hændelsen førde mig herhid til Din Frelse. I Begyndelsen agtede jeg ikke min Vunde. Jeg tænkde, at den vilde læges af sig selv; men nu er min Arm dog ganske stiv, og jeg maa søge Hielp i Hospitalerindernes Kloster: derfor kom jeg ad denne Vei. Jeg sendte min Vaabendrager i Forveien for at melde mit Komme, og imidlertiid gik jeg omkring i Kratskoven ved Flodbredden. Paa eengang fik jeg langtfra Øie paa denne Flok Niddinger. Jeg listede mig nærmere, og hørde enkelte Ord, som just ikke spaaede meget Godt. Jeg kiender denne Cuno; det ahnede mig, at han havde Ondt i Sinde; jeg trængde mig igiennem Krattet; Gud var med mig! — jeg kom i rette Tiid.

Emiren. Er Du en Dødelig, saa kan Du erholde Giengield. O, men siig mig: hvad skal jeg byde Dig? Behøver Du Guld? jeg giør Dig riig. Vil Du have Smykker? Diamanter? befal, og Du

skal faae! Elsker Du skiønne Qvinder? de deiligste ere Dine!

Balduin. Jeg begiærer intet af alt dette. Jeg er en jævn Riddersmand. Hvad jeg giorde var kun Pligtens Bud.

Emiren. Ædle Yngling! Du forsoner mig med Dit Folk.

Balduin. Naar Din Datter engang hviler ved en retskaffen Mands Hierte — naar Du er omringet af muntre Børnebørn, saa kom mig ihu, og tænk, at endskiøndt vi ere af forskiellig Religion, har vi dog eens Følelser. Lev vel! (han vil gaae).

Fatime (ængstelig): O, min Fader!

Emiren. Ven! jeg beder Dig: tøv endnu et Øieblik! — Hvis det blot er Religionen, som adskiller os, — troer Du virkelig, at Muselmanden ogsaa kan være dydig og god — og, sandelig, det kan han! — hvorfor vil Du da endnu længer kiæmpe for den uretfærdige Sag? hvorfor vil Du med egen Livsfare ødelægge de fredelige Hytter, og tilintetgiøre skyldfrie Menneskers Lyksalighed? — Forlad den affindige Sværm. Kom over til os. Hyld Propheten. Vær min Søn — min Arving — min Datters Gemal!

Balduin. Troer Du, Gamle, at jeg allerede

har glemt den Lærdom, som Dit eget Exempel saa nylig gav mig?

Emiren (tager haftig Sløret af sin Datter): Betragt hende! see, hun er yndig og skiøn! Men hendes Siels Ynder kan jeg ikke vise Dig. Hun giør sin Fader lykkelig; det vil hun ogsaa giøre sin Mand. Skatte og Provindser ere hendes Fædrenearv, men det Kostbareste er dog hendes Hierte.

Balduin. Var jeg født blandt Dit Folk, saa vilde hendes Kierlighed udgiøre min Stolthed. Men jeg hænger, ligesom Du, fast ved mine Fædres Tro.

Emiren. Saa lev imellem os som Christen. Skil Dig fra os, naar Imanen kalder til Bøn; men vend tilbage i vore Arme, naar Kierlighed og Taknemmelighed vinke Dig? Tiden formaaer meget. Sandhed baner sig Vei. Du bliver Vor, eller vi blive Dine.

Balduin. Hiemme i mit Fødeland har jeg knyttet en hellig Pagt. —

Fatime (bedækker sig hurtig med Sløret).

Balduin (bliver ved): En huld Pige, en elsket Fæstemø venter mig med Kierlighebs Længsel.

Emiren. Er det saaledes, saa maa jeg tie. Drag hen i Fred! — Herren velsigne Din Kierlighed! Modtag denne simple Ring af min Haand!

den er uden Værd og Glands; men alligevel er den et Sindbillede paa vor evige Broderpagt! Hvis nogensinde Du eller nogen af Din Afkom skulde komme til at vanke hielpeløs omkring her i Østerlandene, og han da viser den første Tyrk han møder den Skrivt, som staaer indgravet her, saa vil han finde Brødre.

Balduin (tager imod Ringen). Din Vennegave skal være mig et helligt og dyrebart Pant!

Emiren. O! hvorfor maa jeg sætte saa snevre Grændser for min Erkiendtlighed! Ord ere saa lidet, hvor Hiertet gierne vilde giengielde med Daad! — Kom, min Datter! Hidtil har Du ledet mig; nu trænger Du til at støtte Dig paa mig, for ikke at synke til Jorden. (til Balduin): Lev vel!

Fatime (gaaer vaklende ved sin Faders Side, tager en Perlesnoer af sin Hals, og rækker Balduin den): Giv Din Fæstems disse Perler fra mig! Vil Du det?

Emiren og Fatime. Lev vel! (De gaae).

Femte Scene.

Balduin (allene; efter et Ophold):

Din Vanvittighed, Menneske! avlede den stærke Tro — den endnu stærkere Kierlighed kom fra

Herren! — thi hvad Religionsraseriet sønderriver, det sammenføier den stille Kierlighed. — Religionsraseriet betræder fierne Lande med draget Sværd; paa Grændsen staaer Kierlighed, for at fravriste det Vaabnene. — Paa tusinde vildsomme Veie søger Religionsraseriet Sporet til Himmelen; — ad en eneste Fodsti fører Kierlighed alle Folkeslag sammen! — O! hvi skulde jeg dog kiøbe denne Erfaring saa dyrt!? — (Han gaaer over Broen).

Siette Scene.

Talestue i Klosteret.

Celestina. Emma (i Nonnedragt).

Celestina. Dit længselfulde Ønske, Maria, er bønhørt. Du er for evig trolovet til Kirken; og Alt, hvad der fordum bandt Dig til Jorden og Menneskene, har Dit Løvte nu løst. Skienker denne Tanke Dit Hierte Rolighed?

Emma. Jeg vil kiæmpe modig; Vaabnene dertil vil jeg søge i Arbeide og Bøn. Herren vil tilgive den Svage, om hun først sildig vinder Seier!

Celestina. Med dette Sindelag er Du hans

Hielp og min Kierlighed værdig. Datter! der gives Dieblikke, hvori ingen Bøn stiller vort Hiertes Bangshed, og intet Arbeid dæmper vor Veemod; Dieblikke, hvori vore Taarer vorde Flammer, og vore Sukke Forbandelser! — Datter! naar Du føler denne Hierteangest, o, saa iil bort fra Alteret! kom da i mine moderlige Arme! græd da ved min Barm! Ogsaa her banker et sønderknuust Hierte, som vil finde en bitter sød Trøst i Dine Taarer!

Emma. Betroe Eder til mig! Jeg ærer Eder allerede som Moder! Ved Tilliid vil I vinde min søsterlige Kierlighed. Ved at hielpe Andre at bære, lettes vor egen Byrde.

Celestina. Endnu ikke. Endnu er Tiden ei moden. Dog troe mig: jeg længes efter den Time, som skal opløse og foreene vore Hierter i Kierlighed og Smerte!

Syvende Scene.

Emma. Celestina. Salome.

Salome. Udenfor staaer en Riddersvend, som melder sin saarede Herre.

Celestina. Er Saaret farligt?

Salome. Kun i Armen.

Celestina. Destobedre. Saa skal det være

et Prøvestykke for Dig, Maria! Følg med Portnerskeen; hun skal skye Dig Alt, hvad Du behøver til Dit nye Kald. — Lad Riddersvenden komme til mig.

Emma og Salome (gaae).

Attende Scene.

Celestina (allene).

Salome havde Ret — jeg er nu bedre tilmode! — Men bedrag Dig dog ikke selv, Adelheid — vilde Du ogsaa elske hende, hvis hun var lykkelig? — Den langvarige Jammers Tornebane ligger bag ved Dig, men foran hende — hvad Du har liidt, det skal hun lide — Faderen bøder i hende! — og hver en Taare hun fælder, udsletter her — (pegende paa sit Hierte): — et Bogstav af hans Skyld.

Niende Scene.

Celestina. Conrad.

Celestina. Hvem er Din Herre?

Conrad. Ridder Balduin af Eichenhorst.

Celestina. Hvor blev han saaret?

Conrad. Ved Nicæa.

Celestina. Har den Christne Hær vovet et nyt Angreb?

Conrad. Nei; det skedte i Tvekamp.

Celestina. Tvedragt i Leiren! anstaaer det Christne Riddersmænd?

Conrad. Guido af Schwarzeneck og min ædle Herre geraadede i Trætte om en fangen Saracenerinde, som —

Celestina. Nok! jeg vil intet mere vide. Besmit ikke mit Øre og det hellige Sted, hvorpaa Du staaer.

Conrad. I misforstaaer mig, ærværdige Frue; det være langtfra at min Herre — dog, der kommer han selv.

Tiende Scene.

Celestina. Balduin. Conrad.

Celestina (hilser ham kold og stolt).

Balduin. Jeg tager min Tilflugt til Eders Ordens vidtberømte Menneskekierlighed.

Celestina. At modtage enhver, som kalder sig en Christen, er vor Pligt. At læse i Hierterne, ligger uden for vor Ordens Grændser. Gud er Dommer.

Balduin. Min Vunde er ikke betydelig; men den hindrer mig dog fra at føre Sværdet. Hæren kan ingen af sine Riddere undvære; derfor haaber jeg hurtig Bistand.

Celestina. Den skal I faae. (Hun vil gaae).

Balduin. Tilstæder I min Vaabendrager, at blive her hos mig?

Celestina. Gierne. (Hun gaaer).

Balduin (sætter sig): Stryg mit Ærme i Veiret, Conrad; Saaret smerter mig meget, og jeg kan neppe bøie Armen.

Conrad (løser Armskierfet af, og stryger Ærmet op). Blodet har holdt op at flyde, men Hugget er dybt. Er kun ingen af Senerne bleven beskadiget! ellers kunde I let faae en stiv Arm.

Balduin. Himlen forbyde det!

Ellevte Scene.

Balduin. Emma. Conrad.

Emma (har et tæt Sløer for Ansigtet. Hun nærmer sig med nedbøiet Hoved og vaklende Trin. Hun har Bindsler o. s. v. i Haanden).

Balduin (fæster Øinene flygtig paa hende, og holder derpaa den venstre Haand for Panden, medens han rækker den høire Arm ud).

Emma (knæler ned, lægger sine Redskaber ved Siden af sig paa Gulvet, aabner en lille Flaske, tager Balduin ved Haanden, og hælder med bævende Hænder nogle Draaber i Saaret).

Conrad (hielpende hende): Her lader Saaret til at være dybest.

Balduin (bidende sig i Læberne): Det rer — den kolde Sved brister mig ud af Panden — Conrad, løs min Hielm af.

Emma (lader Flasken ved Balduins første Ord falde, reiser sig halv i Veiret, staaer bævende og med udbredte Hænder foran ham, og seer med tilbagebøiet Legeme op paa ham).

Conrad (tager Hielmen af Balduin).

Emma (med et høit Skrig): Jesus Maria! (Hun synker afmægtig omkuld).

Balduin (springer op): Hvad er det!? Hielp! — (Han knæler ved Siden af Emma, og river Sløret af hende): Emma!!

Conrad. Hvad!?

Balduin (slaaer begge Hænderne sammen for sit Ansigt): Er jeg affindig! (han stirrer paa hende som forstenet).

Conrad. Ædle Herre! —

Balduin. Nei! det er hende! min Elskede! min Brud! Hielp! Hielp! (Han springer op, iler hen til Døren, ringer stærkt paa Klokken, styrter til-

bage, og støder Conrad tilside): Bort! hun er min! min! — Kald hele Klosteret sammen! (Han kaster sig ned ved Siden af Emma, og løfter hendes Hoved op paa sit Knæ). Barmhiertige Gud!

Conrad (vil ile ud): Hielp! Hielp!

Tolvte Scene.

De Forrige. Salome; (noget efter) Celestina, (og tilsidst) mange Nonner.

Salome (forfærdet): Hvem kalder? hvad er der hændet?

Conrad. Kom! — jeg iler efter Hielp! (han iler ud).

Balduin. Spørg ikke — see her — hielp hende! Bring hende til Live igien, eller dræb mig!

Salome. Overlad hende til mig; jeg skal bringe hende tilbage i hendes Celle.

Balduin. Nei! ikke ud af mine Arme!

Celestina (træder hastig ind): Jeg hører Larm — Store Gud! hvad seer jeg!? Uden Slør? i en Mands Arme?

Salome (undskyldende): Hun faldt i Afmagt — hun er Novice — ikke vant til Ordenens Pligter. —

Celestina (med Strenghed): Ikke Novice, hun er Nonne!

Balduin. Tie! hun er min Brud!

Celestina (med Forfærdelse): Er I afsindig?

Balduin. Emma af Falkenstein! min elskede Brud!

Celestina. Ha! jeg forstaaer! Afgrundens Aander! I vende jublende tilbage, og paatage Jer min Hævn!

Salome. Und hende Ro. Jeg vil lede hende bort herfra.

Balduin. Rør hende ikke! hun er min! — Emma! — Emma! hør Din Elskers Stemme! lad trofast Kierligheds Kys kalde Dig tilbage til Livet! (Han kysser hende med Heftighed).

Celestina (ude af sig selv): Og saaledes besmittes de hellige Mure! (hun griber i Klokkestrengen, og ringer stærkt): Kommer, mine Søstre! iler hid! raaber Vee! raaber Hævn! Herrens hellige Huus beskiæmmes og forhaanes!

(Hele Hallen fyldes med forfærdede Nonner).

Salome (vrider Hænderne).

Balduin (ene sysselsat med Emma, uden at agte paa Celestinas Harme): Hun slaaer Øinene op — hun lever!

Emma. Balduin! Du lever!?

Balduin. For Dig!

Celestina. River hende bort fra ham! slæber hende ind i hendes Celle! adlyder! eller bæver for Kirkens Forbandelse!

Nonnerne (kaste sig imellem Balduin og Emma. Nogle af dem rive hende ud af hans Arme, medens de Øvrige hindre ham fra at komme hen til hende).

Balduin, (som kun kan bruge den venstre Arm): Hvad vil I, Qvinder? hun er min! vi ere trolovede!

Emma. Hvor slæbe I mig hen? jeg er hans Brud?

Celestina. Bort med hende!

Emma (allerede i Døren): Balduin! Balduin! (hun føres bort).

Balduin (heftig): Hvad er det I tillader Jer, Frue Abbedisse? hvem vover at krænke mine Rettigheder? hun er min Trolovede.

Celestina. Hun er Himlens Trolovede!

Balduin. I lyver.

Celestina. For faa Timer siden frasagde hun sig Verden ved en høitidelig Eed.

Balduin. Den gielder ikke! I har overtalt, forledet hende —

Celestina. Ingenlunde! Hun kom hertil frivillig, af egen Drivt. Det var hende selv, som

ved de indstændigste Bønner fik sin Prøvetiid forkortet. (langsom og med Vægt): Hun troede, at I var død — nu lever I — men hun er død for Jer. (Hun gaaer ud med Stolthed; de øvrige Nonner følge efter hende).

Baldnin (allene; han har hørt Celestinas sidste Replik med kold Skræk. Hans Aasyn udtrykker Raseri og Fortvivlelse, og han raaber med qvalte Toner, i det han river Forbindingen af sin høire Arm): Ulyksalige! forblød Dig, og døe!!

Fierde Act.

En Sal i Klosteret med en Dør i Midten, som er anbragt i en Niche, der hviler paa Steen-Pillere. Paa den ene Side en Jern-Port med Laas og Skudder, hvilken fører ned til en underjordisk Gang. Paa den anden Side et Alter med et Madonnabillede, foran hvilket der brænder en lille Lampe.

Første Scene.

Celestina (og) Bruno af Sensenberg (træde ind).

Celestina. For første Gang, ædle Ridder, trænger mit Kloster til Beskyttelse.

Bruno. Saa befal over Eders Skytsridder.

Celestina. Endnu er Faren vel ikke saa nær, men det er altiid klogt at være forsigtig.

Bruno. Deri har I Ret.

Celestina. Kiender I Ridder Balduin af Eichenhorst?

Bruno. Naturligviis.

Celestina. Hvad dømmer I om ham?

Bruno. Han er Korshærens Ziir og Prydelse.

Celestina. Tapper?

Bruno. Som Sanct Georg.

Celestina. Forvoven?

Bruno. Dievelen selv kunde ikke skræmme ham.

Celestina. Gudfrygtig?

Bruno. Hænge med Hovedet giør han vel just ikke.

Celestina. Jeg forstaaer Jer.

Bruno. Hvad har I udstaaende med ham?

Celestina. Hm! — intet. Han kom her til vort Kloster, for at faae en Vunde i Armen forbunden og lægt.

Bruno. Det veed jeg.

Celestina. Nok, ædle Ridder! Tak for Eders Besøg. Fordeel nu Eders Mænd som Eder selv bedst tykkes. I kiender alle Veie og Stie omkring Klosteret. Lad ingen komme enten ud eller ind, uden et Vink fra mig.

Bruno. Det skal skee.

Celestina. Kirkens Tak indskrænker sig heller ikke til dens blotte Velsignelse. Den deler ogsaa gierne sine timelige Skatte med dens værdige Sønner.

Bruno (skiæmtende): Destobedre! thi i Sandhed, Frue Abbedisse, hiemme i Vesten har jeg skienket alt mit Gods til Kirken; derfor vil Østen giøre vel i at giengielde mig det! (han gaaer).

Anden Scene.

Celestina (allene).

Mit Klosters Ære, mit Hiertes Rolighed staae paa Spillet! — bør jeg endnu øve denne uvante Mildhed og Sagtmodighed? — og kan jeg det?! — Skiebnen har revet den svage Forbinding fra denne Vunde — den bløder stærkere end nogensinde! — See Falkensteins Slægt nyde Kierligheds Lykke — nei! nei! det har jeg ikke Styrke til at udholde! — (Hun ringer).

Tredie Scene.

Celestina. En Nonne.

Celestina. Er den fremmede Ridder forbunden?

Nonnen. Søster Agatha var hos ham; men han forsmaaer al Hielp.

Celestina. Saa er han selv Skyld i sine Lidelser. Gaae, send Maria til mig. — (Nonnen gaaer). — Jeg haaber at finde hende min Langmodighed værdig. — Han lever, og hun er Nonne — han er troløs — og hun er et Offer for sin Kierlighed: — nu ere vi lige! — Hun bøde for sit Feiltrin, hun frasige sig ham for evig — og da er jeg hendes Moder!

Fierde Scene.

Emma. Celestina.

Celestina. Træd nærmere. Vær uden Frygt. Bod fordrer Kirken; den Bodfærdige tilgiver den.

Emma. Jeg har intet forbrudt.

Celestina. Du laae uden Slør i en Mands Arme!

Emma. Han er min Trolovede.

Celestina. Du er viet til Kirken.

Emma. Et tidligere Løvte bandt mig.

Celestina. Jeg troede at finde en angergiven Synderinde, og hører blot en forhærdet Misdæderske. Misbrug ikke min moderlige Langmodighed! gaae, og bød for Din Synd!

Emma. Ja, jeg vil bøde — bøde for mine Tvivl, for min Mangel paa Tilliid til den Gud,

som beskiærmer uskyldig Kierlighed! — Disse Mure ere et Fristed for Ulykken — I aabnede dem for mig, da jeg var ulykkelig — men nu er jeg lykkelig: lad mig nu gaae! — fritag mig for mit overilede Løvte! giv mig tilbage til Verden — til min Moder — til min Brudgom!

Celestina. Hvilket Sprog! Vover Du at ville lege med hellige Løvter? troer Du, at man kan affinde sig med Himlen? og at det Løvte, Du fordum gav Din Elsker, er helligere end det Du senere gav Herren?

Emma. Min trofaste Kierligheds Eed hørde Gud! fra den jeg svoer Kirken bortvendte han sit Øre. Han vidsde, at jeg ikke kunde sværge saaledes! at mit senere Løvte var Meeneed!

Celestina. Hvilke Bespottelser! gaae i Dig selv, og erkiend Din Brøde! Det vildfarende Hierte kan haabe Tilgivelse, men den grublende Fornuft ikke.

Emma. Jeg grubler ikke — jeg føler — og det jeg føler har Naturen selv helliget! — lad mig frimodig tilstaae: jeg kan ikke mere bære denne Dragt! jeg kan ikke hykle for Himmelen! Min eensomme Celle vilde blot gientone af Sukke for min Elsker! i Nonnernes gudelige Chor vilde kun hans Navn lyde fra mine Læber! — forbarm Jer derfor over mig, og løs

mig fra min Eed! I seer, I hører, jeg kan ikke blive ved at være Nonne!

Celestina. Du maa, Du skal! Var det ikke frit Valg? har nogen overtalt Dig? — kom Du ikke selv, og bad mig, tryglede mig, bestormede mig med Dine Bønner? — Hvem var det, som advarede Dig? — som moderlig advarede Dig for den sene Anger? — Du har selv tiltvunget Dig Din Skiebne. Mig rammer ingen Bebreidelse. Jeg har desuden ingen Magt til at løse et ubesindigt Løvte.

Emma. Saa har den hellige Fader denne Magt! til ham vil jeg giøre en Valfart, ved hans Fødder vil jeg bekiende min Brøde! Ikke før skal mit Hierte banke ved min Brudgoms Barm, førend Paven har udsagt sin Velsignelse over vor Pagt.

Celestina. Inddys Dig ikke i slige Drømme. Fra disse Mure fører ingen Valfart uden til Himmelen!

Emma. O, vær barmhiertig! vil I da slæbe mig til en aarle Grav?

Celestina. Tie! — dersom ulykkelig Kierlighed bragde Døden, o, levede jeg da vel endnu? — Du ønskede før at blive min Kummers Fortrolige — dengang dvælede jeg — nu er Øieblikket kommet — hør mig, og fat Trøst!

Emma. Ak! nu har jeg intet Hierte for fremmede Lidelser!

Celestina. Kom Navnet Adelheid af Nordeck Dig aldrig for Øren?

Emma (forskrækket): Jo! min Fader nævnede det i sin Dødsstund.

Celestina. Gierde han det? — nu, saa omsvævede min Hævns Engel hans Leie! — Pige! jeg blev ogsaa engang elsket ligesom Du — inderlig elsket — af Din Fader! Ved tusinde Kierlighedsbeder dyssede han mig først i Sikkerhed — og derpaa — forlod han mig — bedrog mig — forlod og bedrog mig for Din Moders Skyld! — Du seer, jeg lever endnu. — Paa hans Brylluppsdag saae jeg Giæsterne drage forbi min eensomme Borg — jeg hørde Klokkerne, da man kimede til Vielsen — og dog har mine Taarer ikke qvalt mig! — I samfulde atten Aar har jeg kiæmpet med Smerte og rasende Harme! — indtil Urban den Andens Røst kaldte enhver Christen, der følde sig betynget af Kummer eller Brøde, til Palæstina. Dreven af inderlig Siæleangest ilede jeg da ogsaa til Kirkeforsamlingen i Clermont. (Med stigende Lidenskab): De utallige Skarer fra alle Himmelegne — denne Vrimmel af Riddere og deres Mænd — det ærværdige Syn af 700 Prælater — den hellige Fader paa sin Throne — Gesandterne fra

Byzanzium for hans Fødder — Alt dette virkede mægtigt paa mine bedøvede Sandser! — Og da Paven med fyrige Ord forkyndte sin Opfordring — da de sagte Sukke rundt omkring brøde ud i lydelig Hulken, og hundrede tusinde Mennesker græd — da hvert Die saae op mod Himmelen, og Alles Hænder hvilede paa de svulmende Hierter — da omsider disse Ord: „Det er Herrens Villie!" rullede igiennem de tætte Klynger som en fiern Torden — og Alle med det høie Skrig: „det er Herrens Villie!" styrtede hen for Pavens Fødder, for at modtage Korset — o! da var jeg mig ikke længer selv mægtig! — Himmel og Jord omkring mig forsvandt! — med bævende Tunge lovede jeg at følge med den hellige Skare, og reven bort med af den voxende Strøm, søgde jeg i Andagtens Tummel at glemme mine Lidelser! — (roligere og med sagtnet Røst): — indtil jeg her indenfor disse Mure gienfandt den piinlige Rolighed, og tilligemed den min Jammer! — (med sammenpræssede Tonec): Her har Bønner og Taarer intet Spoer udslettet! her har den strenge Ordens opfyldte Pligt ingen Trøst skienket mig! (qvælende sine Taarer med Møie, og blot med halvaabnede Læber): her har jeg ofte bedet til Gud om Vanvittighed!

Emma (kaster sig i hendes Arme): Moder!

Celestina. Du seer, jeg lever endnu. Derfor fat Mod! Jeg var baade fader- og moderløs — mig

hialp ingen Moder at bære mine Lidelser — jeg vil hielpe Dig at bære Dine.

Emma. Ulykfalige! — Men I — — I havde dog een Stav tilovers, som jeg ogsaa seer brudt: Pigens Stolthed! — Det, som adskilde Eder fra den I elskede, var — det er skrækkeligt, at jeg maa sige det om min Fader! — det var Troløshed. Han levede — ikke for Eder — I kunde foragte ham, og vende Eders Hierte til Gud! — men hvad kan jeg?! — Min Brudgom lever og levede stedse for mig! Kun en skrækkelig Vildfarelse rev mig løs fra ham! — Jeg kan ikke sige: det er hans Skyld! jeg kan ikke trøste mig med, at det var Skiebnens strenge Villie! Evig, evig maa jeg sukke over min ubesindige Handling, og begræde hans og min trofaste Kierlighed!

Celestina. Hans trofaste Kierlighed? — Arme Bedragne! — saa var det kun det, som lænker Dig saa fast til hiin Uværdige? — Den jammerfulde Trøst kan jeg bringe Dig. Du har seet ham: han er saaret. Men det var ikke i Kamp for vor hellige Religion han fik denne Vunde. Hør, og svøb Dig tættere ind i Dit Nonneslør: I Kamp om en ung skiøn Tyrkinde, i syndig Kamp om hendes Besiddelse udøsde han sit Blod.

Emma. Holdt! nei! det er ikke saa! o, nei! det kunde han ikke giøre!

Celestina (med Stolthed): Aldrig besmittede en Løgn mine Læber. Jeg nedlader mig til at sværge Dig ved alle Helgene: jeg taler Sandhed!

Emma. Man bedrog Eder.

Celestina. Jeg hørte det af hans egen Vaabendrager; han sagde det uopfordret, uden at jeg engang spurgde ham derom.

Emma (med kold Forfærdelse): Medens Kierligheds Angest jeg mig giennem Skove og Udørkener?! medens Fortvivlelsen drev mig til at søge et Tilflugtssted inden for disse Mure?! —

Celestina. Saaledes ere Mændene. Vil Du endnu bortbytte Himmelen for en Forræders falske Kierlighed?

Emma (med Gysen): Dersom han bedrog mig, saa er det sidste Baand sønderrevet! dersom han brød sin Troskabs-Ed, o, saa vil jeg freidig opfylde det Løvte jeg svoer Klosteret!

Celestina. Du skal overtyde Dig med Dine egne Øren, og saa ved Alterets Fod, i Søstrenes Nærværelse, bødende forsone Dig med Kirken. Men, Maria — erkiend min Mildhed! Vogt Dig for ny Svaghed. Dennegang var det blot Moderen, der dømde Dig — vanhelliger Du anden Gang de Pligter Du har svoret — da bæv for min Dom som Abbedisse! (hun gaaer).

Femte Scene.

Emma (allene):

Balduin! — — hvordan er det gaaet til, at dette Navn er blevet mig saa fremmed? — Balduin! — saaledes kaldte jeg tilforn min Tro paa Alt, hvad der var Stort og Ædelt! og nu skal jeg pludselig vænne mig af med denne søde Tro? — og ikke engang vænne mig af med den — jeg skal rive mig løs fra den! — Hvordan er det med mig? hvorfor føler jeg saadan en græsselig Tomhed i mit Bryst? — alting er saa tomt, saa mørkt! — Er det Tilintetgiørelse? — O! jeg føler det: den Livsgnist, der blussede i mit Hierte, var min Tillid til hans Dyd! den, som lærer mig at mistvivle om Balduins Redelighed, den har brudt Blomsten af, og rykket Træet op med Roden! — Hvor lyksalig var jeg ikke endnu for faa Timer siden, dengang jeg tænkde mig ham som død! — Død! — O, Balduin! saa skulde det da komme saavidt, at Emma maa begræde Overbeviisningen om Din Død som en tabt Lyksalighed!? —

Siette Scene.

Salome. Emma.

Salome. Jeg har hverken Ro eller Hvile! Jeg vanker omkring, som jeg havde begaaet et Kirkeran! Hendes Aasyn er mig en Marter — og alligevel søger jeg det.

Emma (i Tanker): Havde jeg fortient det af Dig? — Moder! Søster! Fædreneland! — sønderrev jeg da alle Baand, for at faae det til Løn?

Salome (afsides): Aldrig har mit Hierte bifaldet nogen Forbrydelse. Hvad der er Ret, har jeg altiid følt, inden man lærte mig det. Skulde jeg da nu for første Gang fare vild? (høit og medlidende, i det hun nærmer sig til Emma): Frøken! hør mig!

Emma. Hvorfor kalder Du mig Frøken? er jeg ikke værdig at hedde Din Søster?

Salome. Jeg tænker i min Enfoldighed, at endnu er I ikke Nonne. Det Ord, I sagde i Overilelse, har ingen Engel indført i sin Bog. Himmelen kræver fri Villie, og Eders Fornuft var hildet i Vildfarelse.

Emma. Tænker Abbidissen ogsaa saaledes?

Salome. Nei, hun vel ikke. Hun holder Eders Ced for uopløselig. Jeg har bedet hende nok, jeg har kiæmpet med mit Hierte imod hendes strenge

Tro — men forgieves! — Hun kræver Bod og Lydighed til Løn for sin Tilgivelse.

Emma. Jeg vil bøde og adlyde.

Salome. Det gior mig saa ondt for Eders Ungdom! — og den ædle Ridders Fortvivlelse skiærer mig lige ind i Hiertet! — Jeg var nu nylig hos ham.

Emma (hastig): Du var hos ham? Nu?

Salome. O Gud! det var et ynkværdigt Syn! han er saa bleg som et Liig, og der er hverken Kraft eller Liv i hans Dine. Blodet pibler ud af hans Vunde — men han veed ikke engang af det. Naar nogen vil hielpe ham, smiler han ret som et vanvittigt Menneske, og ingen kan komme til at forbinde ham, thi han støder enhver rasende tilbage. Man hører ikke en Lyd, ikke et Suk af hans Mund — han kiender ikke engang sin egen Vaabendrager.

Emma (undertrykkende sin Sindsbevægelse): O! han var engang en herlig Yngling! nu har Angerens Slangebid forgiftet hans Hierte.

Salome. Hans Vaabendrager har betroet mig, at I er trolovet til Ridderen ved Præstens Haand. Nu, hvad Gud selv har sammenføiet, vil han heller ikke adskille. Jeg bringer Eder Hielp, ædle Frøken!

Emma. Bringer Du mig Døden?

Salome. Stoel I kun trygt paa mig. Alle-

rede længe var den haarde Pligt mig en svar Byrde. Allerede mere end een Gang har min ængstelige Samvittighed kiæmpet med det jeg følde i mit Hierte. Nu kan jeg ikke længer holde det ud. Jeg aabner Eder den underjordiske Longang, som gaaer ud til Veien til Nicæa; derpaa lægger jeg mine Nøgler paa Alteret, og følger med Eder.

Emma. Gode Kone! hvad skal jeg nu med min Frihed? — Han, for hvem jeg levede og leed! for hvem jeg sørgede og haabede — han er troløs! — Nu er jeg Nonne, og vil blive ved at være det.

Salome. Hvad er det I siger? vogt Eder for ny Vildfarelse.

Emma. Sin Vunde fik han — det er mig en Marter at igientage det! — i en Kamp om en ung Tyrkinde.

Salome. Hvoraf veed I det?

Emma. Af Abbedissens Mund.

Salome. Skulde Celestina have —? det var et lavt Kunstgreb.

Emma. Du tager feil. Hun har svoret, at det var sandt — svoret mig det til ved alle Helgene!

Salome. Har hun det? nu, saa er det sandt. Hun er haard og streng, og sielden Herre over sine Lidenskaber; men der er vist endnu aldrig kommen en falsk Eed over hendes Læber.

Emma. Du seer selv, for mig er der hverken Trøst eller Redning.

Salome. Stakkels Pige! Jeg beklager Dig!

Syvende Scene.

De Forrige. Conrad.

Emma, (da hun seer ham): O, Gud! et bekiendt Ansigt! — Han stod hos, da Balduin svingede sig op paa Hesten, for at drage til Palæstina, og i sidste Gang rakde mig Haanden — han saae hans falske Taarer og hørte hans troløse Eder! — O, bort! bort! jeg kan ikke taale at see et Ansigt, der minder mig om mine henfarne lykkelige Dage!

Conrad. Frue Abbedissen sender mig til Eder, ædle Froken!

Salome (forundret): Celestina selv!?

Conrad. Hun sagde: at I vilde spørge mig om Adskilligt, og jeg maatte sværge hende til, at meddele Eder den rene Sandhed.

Emma. Den Bod, Abbedissen paalægger mig, er haard. Jeg knurrer ikke. — Hun vil endogsaa beraage mig det sidste Haab, som mit daarlige Hierte skunde nære. Men hun mener det godt — velan, kom nærmere. (Med Anstrængelse): Er det sandt — er

det sandt, at Ridder Balduin af Eichenhorst — Emmas trolovede Brudgom — kiæmpede om en fremmeddes Pige?

Conrad. Ja, det er sandt. —

Emma (ude af sig selv): Gaae! jeg veed altsaa nok!

Conrad (bliver ved): Nei, Froken, I veeddes slet intet. Baade I og Frue Abbedissen fare vild. Aldrig har min Herre staaet i nogen ædlere Kamp!

Emma (stolt): Skaan mig for Dine Fabler.

Conrad. Nei, saasandt som jeg ønsker at blive salig: det er Sandhed!

Salome. Lad ham tale.

Conrad. Først i Morges kom vi tilbage fra langvarigt Fangenskab —

Emma (med undertrykt Deeltagelse): Din Herre var fangen?

Conrad. Lovede han ikke at sende mig tilbage Eder i Schwaben? vilde han ikke have holdt Ord, dersom —?

Emma. Videre! videre!

Conrad. En sielden Ven har løst vore Lænker. Neppe vare vi komne til Leiren, førend Guibaldi af Schwarzeneck bringer en tyrkisk Pige, som hannem havde opsnappet. Hendes gamle Fader, en mægtig Emir, kommer med kostbare Skatte, græder og beder

og vil udlose sit eneste Barn. De Andre bespottede ham kun, men min Herre blev rørt, og talde som det anstaaer en ærlig Ridder. Det harmede Guido af Schwarzeneck. Af Overmod kastede han sin Handske ren til Faderen, og vilde, at den slielvende Olding skulde træde i Kamp med ham om sin egen Datter. Nu løb Galden over hos min Herre, han tog Handsken op, — bliver saaret — seirer dog — fører Datteren hen i Faderens Arme, — forlanger ingen Løn — vil hverken tage mod Skiænk eller Gave — og lader derpaa de Lyksalige drage hiem i Fred! — — Nu, Jfroken? nu?

Emma (i heftig Sindsbevægelse): Denne Handling er en ædel Ridder værdig — vel havde Pigens Skiønhed størst Deel i den —

Conrad. Pigens Skiønhed? han har ikke engang seet hende! ikke rørt ved Fligen af hendes Sløer.

Emma (kaster sig overraskt af maallos Glæde om Salomes Arme).

Salome. Seer I nu?

Emma (synker paa Knæ med opløftede Hænder): Gud! jeg kan igien elske ham! Stenen er væltet bort fra mit Hierte! — nyt Liv! nyt Haab! — (hun springer op). Jeg er saa veltilmode! jeg er salig som et nysfødte Barn! (hastig til Salome): Frels — frels mig nu!

Salome. Det vil jeg! — at beskiærme et saadant Par, nei, det er ingen Misgierning! Men sildig Hielp var ingen Hielp. Den Bod Abbedissen har paalagt Eder, er at I skal tilbringe et Aar, indespærret i Eders censomme Celle. Fra Alteret fører hun Eder selv derhen, lukker Døren i Laas, og bringer Eder med egen Haand hvad I behøver til Livets Opholds. Hvad nytter min gode Villie Eder saa? — Derfor hurtig Haand paa Værket! — Dette pleier at være hendes Bedetime. Øieblikket er gunstigt. Jeg henter Ridderen. Vi snige os igiennem den underjordiske Gang — Leiren er ikke langt herfra — et genuesisk Skib fører os til Italiens Kyster — vi kaste os for den hellige Faders Fødder — han vil tilgive Eder og mig! — og saa tager I mig med Eder til vort Fædreneland. —

Emma. Du skal være vor anden Moder!

Salome. Saa tov da et Øieblik. Snart er jeg her tilbage. (Hun gaaer).

Aattende Scene.

Emma. Conrad.

Conrad. Det er en retskaffen Kone! hun mener det godt. Men er det ogsaa Ret? Ikke for Alverden vilde jeg forlade min Herre! men heller ikke for

Alverden vilde jeg være behielpelig ved denne Flugt!

Emma. Var jeg saa rolig, dersom det gialdt en Forbrydelse?

Conrad. I er Nonne, ædle Frøken!

Emma. Herren vil tilgive mit ubesindige Løfte! Jeg var Balduins Fæstemø, førend jeg blev Nonne.

Niende Scene.

Emma. Conrad. Balduin. Salome.

Emma og Balduin (flyve i hinandens Armene).

Emma. Balduin! Du var mig tro!

Balduin. Du kunde tvivle?

Emma. For Dig forlod jeg Fødeland, Moder og Søster!

Balduin. Og tog Sløret?

Emma. Jeg holdt Dig for død — Ak! jeg er Dig uværdig, thi jeg har mistvivlet om Dig og Gud!

Salome, (som imidlertiid har aabnet den underjordiske Gang): Stille, Børn! stille! — taler sidenn med hinanden. — Gangen er aabnet. — Her, foran den hellige Moders Billede, nedlægger jeg mine

Nøgler. Min Haand bæver, men mit Hierte er roligt. Kommer, iler! (Hun tager Lampen, som brænder foran Madonnabilledet).

Balduin (slyngende Armen om Emma): Du vakler? jeg skal bære Dig. Frygt intet, naar Du er i mine Arme! (han vil drage hende med sig).

Emma. Endnu eet Dieblik. — Balduin, til Din Kierlighed og Ære betroer jeg min Uskyldighed. Sværg mig til, blot at være mig en Broder, indtil den hellige Fader har ophævet mit Løvte og velsignet vor Pagt!

Balduin. Det sværger jeg Dig til ved Ridder-Eed og Pligt.

Salome. Tiden rinder!

Emma. Saa kom da! kom, min Broder! nu følger jeg Dig, om det saa var i Døden! (De gaae Alle ned i Gangen, hvortil Døren bliver staaende aaben).

Tiende Scene.

Celestina (træder ind, og taler tilbage):

Ere I forsamlede? venter mig der, og istemmer Bodssangen, saasnart jeg fører hende ud. — (Hun kommer frem, og siger): Maria — nu? — hvad betyder det? — hvor er hun? — Himmel! — Port-

nerskens Nøgler ligge her paa Alteret? — Lampen er borte! — (hun seer sig om). Den underjordiske Gang staaer aaben! — Forræderi!

Stemmer (langt inde i den underjordiske Gang): Tilbage! tilbage! (Man hører Tummel langt borte).

Celestina. Forræderi! hun er rømt!

Balduins Stemme. Af Veien! det gielder Eders Liv!

Celestina. Hvor ere I, Nonner? Kirkeran! — (Nonnerne ile ind). — Helligdommen besmittet! Skiændsel! Hævn! (Hun og Nonnerne styrte ind i Gangen).

Pause. (Man hører Klirren af Sværde og blandet Støi).

Salome (styrter med flaggrende Slør og heftig Skræk ud af Gangen). Alting er forloren! (Hun kaster sig ned ved Alteret).

Celestina (kommer ud). Slæber Forbrydersken herud!

Nogle Nonner (bære Emma, der ligger som livløs i deres Arme. De øvrige følge efter).

Celestina. Bort med hende! i det sortesste Fængsel! hun fortiener ingen Medlidenhed!

Nonnerne (bære Emma bort).

Celestina (til de øvrige): Bekiender høit! hvor fandt I hende?

En Nonne. I hans Arme.

Celestina. Flygtende med en Mand! udenfor Klosterets Mure med hendes Elsker! Ha! havde jeg ikke brugt Forsigtighed — havde Bruno ikke været! Forføier Eder bort! — (pegende paa Salome): Tager denne Synderinde med!

Salome (reiser sig op paa Knæene, bønlig og med foldede Hænder).

Celestina. Bort fra mit Aasyn! — Ogsaa Du kunde forraade mig? — Elendige! Du har sønderrevet det sidste Baand imellem mig og Menneskeligheden! — Bort med hende! Forsamler Eder i Kirken; en streng Straffedom skal ramme de Skyldige, og deres Blod skal forsone den fortørnede Himmel! (Nonnerne føre Salome bort).

Ellevte Scene.

Balduin. Conrad. Celestina.

Balduin (tumler ud af Gangen, dødbleeg, uden Hielm, med blottet Sværd og udslaget Haar): Hvor er hun? Miskundelige Gud! hvem har røvet hende fra mig?!

Celestina. Ridder! I har misbrugt Giæsteretten; I har udstrakt Eders Haand efter Kirkens

Eiendom. Forlad strax de Mure I vilde beskiæmme, og aftoe Eders Misgierning i Saracenernes Blod!

Balduin. Forlade dette Sted uden hende? — o, I har aldrig elsket! Intet uden Døden river mig bort fra denne Dørtærskel! Udleveer hende! hun er min Huustro! I har besnæret hende! fanget hende med Eders favre, falske Ord! Udleveer hende! Jeg kræver hende af Eder med mit Sværd!

Celestina. Frivillig giorde hun sit Løvte.

Balduin. Det er ikke sandt! Ved Eders Kunster har I lokket hende dertil — I har foregiøgellet hende Himmelen — og brændt Helvede ind i hendes Hierte! — Dog, jeg haaner Eders skinhellige Hykleri! Eders Velsignelse behover jeg ikke, og til Trods for Eders Forbandelse vil jeg frelse hende!

Celestina. Ridder, betænk hvad I giør! Vogt Eder, at Kirkens Banstraale ikke sønderknuser Eders Isse! Tak min Medlidenhed for denne Skaansel!

Balduin. Kiender I Medlidenhed? — Ovelan da! her ligger jeg for Eders Fødder! (han knæler.) giv mig min Huustro tilbage! — jeg er riig — jeg eier Guld og Godser — jeg skienker det altsammen

til Kirken! — jeg vil stifte et nyt Kloster — her eller i mit Fædreneland, hvor I vil.

Celestina. Hvo er riig nok til at kunne afkiøbe Himlen en Siel?

Balduin. Ved hendes Haand vil jeg betle mig frem til Rom. Jeg skal skaffe Eder Dispensation af den hellige Fader.

Celestina. Misgierningen er skeet, Straffen følger paa, — jeg kan intet forandre.

Balduin (springer op). Qvinde! bring mig ikke til Fortvivlelse! jeg kiender mig ikke mere selv!

Celestina (drager sig henimod Døren).

Balduin (bliver ved): O, giv efter! giv efter! (rasende): eller ved Himlen og alle Helgene! Jeg stikker Dit Kloster i Brand! — ikke skal der blive Steen paa Steen! jeg sprænger Skudder og Laase, og jager Dig Sværdet tvers igiennem Dit følesløse Hierte! (Han gaaer henimod hende med løftet Sværd).

Conrad (ængstelig) Ædle Herre! —

Celestina. Afsindige! (Hun trykker paa en Fieder i Muren; der falder et Jerngitter ned foran Nichen, og adskiller hende fra Balduin). Prøv nu Dine Kræfter paa dette Jern. Gaae! jeg frygter ikke Din Afmagt! — Endnu i denne Dag døer

Emma af Falkenstein! endnu i denne Dag stiger hun levende ned i Graven! (hun gaaer).

Balduin (rystende Gitteret med Heftighed): Afgrundens Aand! (med qvalt Stemme): Ha! forgieves! (han synker ned ved Gitteret). Barmhiertige Gud!

Femte Act.

Nat. En aaben Plads udenfor Klosteret. Vinduerne i Klosterkirken ere i Begyndelsen svagt, men siden stærkt oplyste.

Første Scene.

Balduin (allene).

Ene vender jeg tilbage fra en Leir, der vrimler af Helte; — ingen vover at kiæmpe imod Munkeaanden. — Jeg har seet dem bestige Fæstninger og bratte Fielde, der forsvaredes af velrustede Mænd — men disse Mure, der kun huse en Flok Qvinder, dem liste de sig frygtsomme forbi! — Ingen fremmed Fader- og Moderløs beder forgieves om deres Bistand — men mig, deres broderlige Ven, mig støde de ud i Nattens Mulm! — Eensom, liig et Gienfærd, vanker jeg fortvivlende omkring Klosteret — og dersom Gud intet Underværk lader skee, saa stiger min Emma levende ned i Graven! — O! det er græsseligt! Kirken blev det forbeholdt at kappes med Helvede i Qvaler! — Retfærdige Gud! og Dine Stierner tindre end-

nu!? — og dette Taarn, som haaner Din Mildhed, finder ingen Lynstraale i Skyerne!? —

Anden Scene.

Balduin. Conrad.

Conrad (kommer langsom ind).

Balduin (bliver ham vaer): Hvem er det? — ha! er det Dig, Conrad? — nu? hvorfor saa langsom? saaledes kommer Hielpen ikke.

Conrad. Nei, ædle Herre — lykkedes det ikke Eder bedre end mig —

Balduin. De kolde Tydskere nægtede mig deres Bistand. Men Dig sendte jeg til de fyrige Italienere, til de muntre Franker? —

Conrad. De vare ogsaa allesammen strax paa Færde. De tænkde, at der handledes om en Plyndring, om at trænge ind i et af den græske Keisers Slotte, eller føre en Pige bort af Sultanens Harem; men saasnart Ordet Kloster kom over mine Læber, og jeg nævnede en Nonne — saa liftede den ene sig bort efter den anden.

Balduin. De Uslinger! den fattige Landmand vilde de uden Samvittighed have plyndret; fra deres Bundsforvante vilde de ikke have bluedes ved at

rane; men den hielpeløse Kierlighed, den finder ingen Arm væbnet til sit Forsvar!

Conrad (seer sig frygtsom om, sagte): Det bliver saa lyst i Klosterkirken!

Balduin. Siig mig: fandt Du ikke Biskoppen?

Conrad. Han var i et Wrinde hos Alexius, og var endnu ikke kommen tilbage fra Kibot.

Balduin. Skiebne! Din Arm hviler tungt paa mig! Den eneste Ven, som kunde hielpe — at han vilde det, derfor er hans Hierte mig Borgen! — denne eneste Ven er borte!

Conrad (sagte): Hvad kan disse mange Lys dog betyde?

Balduin. Hvorfor segnede jeg ikke for Saracenernes Glavind? hvorfor vansmægter jeg ikke endnu i deres Lænker! — Gud! har Du saa underfuld bevaret mit Liv, for at Fortvivlelse her skulde bringe mig til Selvmord?! —

Tredie Scene.

Balduin. Conrad. Bruno (med) en Flok Krigere.

Bruno (til sine Mænd): Iler hen til Porten. Den aabnes, saasnart I komme, men lukker den vel

til efter Eder. Omringer Kirkedøren. De øvrige Poster ere besatte. Jeg vil endnu engang undersøge Omegnen, saa kommer jeg til Eder. Gaaer! (Krigerne gaae; Bruno vil gaae ud ad den modsatte Side).

Balduin. Hvem er det?

Bruno. Hvad giør Du her saa sildig?

Balduin. En bekiendt Stemme! —

Bruno. Fremmede! hvad søger Du her? forføi Dig bort. Her dvæler Herrens Hævn.

Balduin (nærmende sig): Bruno! er det Dig?

Bruno. Balduin! Du her endnu?

Balduin. Dig sender Himlen til min Bistand! o, hvor kunde jeg ogsaa glemme Dig! Skynd Dig at samle Dine Skarer! Et Øieblikks Forhaling er Døden!

Bruno. Hvad begiærer Du af mig?

Balduin. Veed Du hvad der foregaaer i dette Kloster?

Bruno. Ja!

Balduin. Og Du spørger endda? Til! bestig Murene! sønderknuus Portene! red mit Liv!

Bruno. Besind Dig. Du farer vild. Jeg er Skytsridder for dette Kloster.

Balduin. Jeg fare vild? — Er Du ikke den samme Bruno, som jeg engang i Ungarns Skove be-

dækkede med mit Skiold? og, efterat Skioldet var sønderhugget, med mit Legeme? —

Bruno. Jo, det var mig, og jeg har ikke glemt det.

Balduin. Den Bruno, som omfavnede mig med Erkiendtligheds Taarer, og blot ønskede sig Leilighed til at kunne giengielde mig? —

Bruno. Denne Bruno skal Du altiid finde igien i Kamp og Fare. Men her — hvad kan, hvad tør jeg her giøre? — Pligt og Religion fængsle min Arm. At det just skal være Dig, som møder mig her — o Ven! jeg følde det allerede smerteligt nok, da jeg maatte spærre Veien for Dig i den underjordiske Gang!

Balduin (med et høit Skrig): Hvad! det var Dig? Dig?

Bruno. Mig, Klosterets Skytsridder, der tager Herrens Rettigheder i Forsvar.

Balduin. Ogsaa det endnu! — ha! ha! ha! — O, jeg Daare med mit Sværmeri! — Jeg har frelst hans Liv, og han bliver min Bøddel! Jeg har beskiærmet en Tyrkindes Uskyldighed — og min Arm er lam — det er Lønnen for hver en god Handling! Ha! ha! ha! nei, nei, det er ikke sandt, at Gud belønner Dyden! — Gaae, Usling! min Hævn undflyer Du ikke!

Bruno. Min ulykkelige Ven kan ikke fornær-
n me mig. (han vil gaae).

Balduin (kaster sig paa Knæ). Bruno! hør
n mig! jeg krymper mig for Dig i Støvet!

Bruno. Jeg giør min Pligt — med blødende
Hierte! (gaaer).

Balduin (reiser sig, med bævende Knæe, og i
den høieste Fortvivlelse): Ingen Frelse! — ingen! —
Hisset oppe dreier den gamle Nat sig fremad i sit evige
Kredsløb — Gud agter ikke paa, om Uskyldigheden
dbløder hernede! — Conrad! seer Du ingen Uveirs-
Sky paa Himmelen? — bringer ingen Torden den
dhævnende Gud med sig? — Jeg bæver — nei, det
ver Jorden under mig, som bæver — Conrad, føler
Du ikke Jorden bæve? — de Underjordiske komme mig
ntil Hielp! — (Man hører et huult Klokkeslag). —
Hører Du? Afgrundene brøle! — (Man hører end-
nnu et Klokkeslag). — Det hviner igiennem Luften! —
(tredie Klokkeslag). — Aandernes Vinger suse mig for-
idbi! — Hævner! Frelser! dvæl ikke! (Han synker om-
ukuld).

Chor af Nonner

(inde i Kirken).

Fra Livets lyse Morgenrode
Du gaaer til Gravens Mørke ned!

Din Straf affone skal Din Brøde!
Din Anger vinde Salighed!

(Accompagnementet af Harmonica eller blæsende Instrumenter vedvarer endnu nogle Øieblikke og endes i lange udholdende Toner).

Conrad (nærmer sig medlidende til Balduin): Ædle Herre! — o Gud! han er som livløs! — Han er død, og jeg er forladt og vennelos! (han knæler ved Siden af Balduin).

Fierde Scene.

Balduin. Conrad. Emiren (med) et talriigt Følge af væbnede Tyrker (samt) tolv christne Slaver. (Nogle af Tyrkerne bære brogede Lygter).

Emiren. Veien gik tæt forbi Klosteret. Broen kan ikke være langt herfra. Imidlertiid har Natten overrasket os. Det er bedst, at vi oppebie Morgenen her, for at man ikke i Mørket skal holde os for lumske Fiender. Leirer Eder her! (Han rører ved Balduin). Hvad er det? — et Liig! — lyser! — (de nærme sig med Lygterne). Seer jeg ret? — min Velgiører! min Frelser! — han er slaaet ihiel! — Store Prophet! — nei — holdt! — her er endnu

Liv og Varme — (han knæler ved Siden af ham, løfter hans Hoved op, og søger at bringe ham til sig selv): Hør! hør en taknemmelig Vens Stemme! —

Conrad (reiser sig): O, lad ham i Ro! han er vel faren, hvor han er.

Emiren. Hvad er der hændet? hvad kunde saaledes knuse Heltens Mod?

Balduin (kommende til sig selv): Hvor er jeg! — hvem ere de Barbarer, som ikke engang unde mig Døden!?

Emiren. Ædle Yngling! kiender Du mig ikke? Taknemmelighed fører mig tilbage. Længe grundede jeg paa en Maade til værdigen at kunne giengielde Dig: da mindedes jeg pludselig, at det maatte være Dig den skiønneste Fryd at løse Dine Brødres Lænker, og strax loskiøbde jeg alle de christne Slaver, som vare i mine Undersaatters Vold. Her bringer jeg Dig dem; de ere endnu Alle i Lænker; et Vink af Dig, og de ere frie.

Balduin. Jeg har intet mere at haabe af Verden. Menneskene have forraadt, forskudt mig — lad mig døe!

Emiren. Mig har Du endnu! hver Draabe af mit Blod hører Dig til! — Siig mig, hvad er det for en mørk Fortvivlelse, der har bemestret sig Din Helteaand? hvorfor mistvivler Du om Venskab? om

Taknemmelighed? — fat Mod! jeg vil vove mit Liv for Dig!

Balduin. Saa skulde jeg da finde det blandt Saracenere, som jeg søgde forgieves iblandt Christne? — Seer Du de Lys, som skinne hist igiennem Kirkevinduerne? — Inden for hine Mure bereder den hellige Affindighed min Fæstems en Grav! Levende — i Ungdommens Fylde — vil man begrave hende, fordi hun elskede mig med trofast Kierlighed!

Emiren (gysende): Gud! de Umennesker!

Balduin. Ingen Ven, ingen Vaabenbroder iler mig til Hielp! min Elskede døer — og jeg følger hende!

Emiren (fyrig). Op! op! i Prophetens Navn! drager Sablerne! slukker Lysene! løser Slavernes Lænker, og giver dem Værge! Allah! Allah! følger mig! (Emiren drager sin Sabel og hans Befalinger adlydes ufortøvet).

Balduin. Olding, hvad giør Du?! Klosteret er omringet af hundrede væbnede Mænd.

Emiren (med høi Begeistring): Om der vare saa mange som der er Sandskorn paa Havets Bund! Nu er Øieblikket kommet, da jeg skal indfrie min Ring! — Børn! i Prophetens Navn! Hvo der elsker mig, forlader mig ikke! Bestormer Klosterporten! stiger over Murene! kiæmper og seirer! Jeg gaaer i Spidsen! Allah! Allah! følger mig! (Alle ile ud).

Balduin. Herrens Engel! jeg skal være den Første! Frelse! Frelse! (han drager Sværdet med den venstre Haand, og iler efter de Andre).

Femte Scene.

Adhemar. En Riddersvend.

Adhemar (endnu udenfor Skuepladsen): Henrik, bind Hestene fast her. Du, Vilhelm, led Du mig, thi jeg er saa træt, at jeg neppe kan gaae. (Han kommer ind, støttende sig paa en Riddersvend).

Riddersvenden. Vil I ikke hvile Eder, ærværdige Herre?

Adhemar. Nei, min Søn! Man maa ikke tænke paa Hvile saalænge man veed en Ven i Fare. Sagde Du ikke, at han havde raabt i sin Fortvivlelse, at kun jeg allene kunde frelse ham?

Riddersvenden. Jo; det raabde han.

Adhemar. Hurtig da! Mig tykkes jeg hører Larm. O, Alexius, hvorfor opholdt Du mig saalænge i Leiren! (de gaae).

Siette Scene.

(Klosterkirken med det store Alter i Baggrunden. Paa den ene Side en nylig tilmuret, og paa den an-

den Side en aaben Niche, hvortil man gaaer op ad tre eller fire Trappetrin. Nedenfor disse ligge Qvaderstene i Beredskab til Tilmuringen. To Servienter med Muurredskaber staae ved Siden af Nichen. Man hører enkelte Klokkeslag, samt udholdende Toner af Harmonica eller blæsende Sørgemusik. Nonnerne komme ind med lange Slør for Ansigterne, og stille sig med nedbøiede Hoveder paa begge Sider af Kirkegangen; efter dem kommer Celestina, og derpaa Emma i Liigdragt, med vakklende Fied, og understøttet af to Nonner).

Celestina. Maria! — Eensstemmig have Søstrene fordømt Dig. Har Du endnu noget at fremføre til Din Retfærdiggiørelse?

Emma (med qvalt Røst): I veed Alt — Barmhiertighed!

Celestina. Den finder Du snart hisset oppe! den jordiske Medlidenhed har Grændser — den himmelske har ingen.

Emma. Giv mig Gift! — kun ikke denne græsselige Død!

Celestina. Vi opfylde Ordenens strenge Pligter. Bed — Din Time er kommen.

Emma (synker paa Knæe imellem de to Nonner).

Celestina (lægger begge sine Hænder paa hendes Hoved og seer med Andagt op mod Himmelen).

Nonnerne (bede stille med foldede Hænder). Ophold.

Celestina. Velan! — løfter hende op — leder hende den sidste, tunge Gang.

De to Nonner (løfte Emma op; hun er halv afmægtig).

Andre Nonner. Gud styrke den Lidende!

Celestina. Søster Maria — ved Dødens Port forsvinder alt Nag. Jeg omfavner Dig endnu een Gang med moderlig Angest og Kierlighed! jeg velsigner Dig — snart har Du udstriidt! — (Hun vinker; Emma føres hen til Nichen).

En Nonne. Gud styrke hende i den sidste Kamp!

Celestina (seer rørt efter hende. Et Øieblik synes hun at ville kalde hende tilbage; men strax efter vender hun Ansigtet bort, og indhyller sig i sit Sløer). Servienter! opfylder Eders Pligt!

Servienterne (modtage Emma af Nonnernes Hænder, lede hende opad Trappetrinnene og ind i Nichen, hvor man seer hende med lukte Øine, nedhængende Hoved, i en halv-knælende og halv-liggende Stilling).

Emma. Jeg døer uskyldig — Gud! tilgiv mine Mordere!

Celestina. Fuldender!

Servienterne (sætte hurtigt de første Qvaderstene for Nichen og slaae dem fast med deres Hammere).

Chor af Nonner.

Fra Livets lyse Morgenrøde
Du gaaer til Gravens Mørke ned!
Din Straf affone skal Din Brøde!
Din Anger vinder Salighed!

(Alle falde paa Knæ).

Far hen i Fred! far hen i Fred!

Servienterne (blive ved at mure, saaledes at man efter nogen Tiids Forløb blot seer Emmas Hoved).

Celestina. Hun har bødet — Himmelen er forsonet — hendes Død skienker de besmittede Mure deres forrige Reenhed tilbage — Hellige Guds Moder! tag naadig imod hende! — aftør de jordiske Taarer! og ræk hende den himmelske Kierligheds evigtblomstrende Krands! — (Under denne Replik har man allerede hørt Larm langtborte. Klokkekimet og Musikken høre op).

Celestina (lyttende): Hvad er det?

Nonnerne (blive opmærksomme).

Celestina (urolig): Hvilken Tummel! — (til Servienterne): Jler! og fuldbyrder Eders Værk.

Tyrker (langtborte): Allah! Allah!

Celestina. Store Gud! de Vantroendes Krigsraab!

Nonnerne (springe forfærdede op). Servienterne (slippe deres Redskaber, ile nogle Skridt bort fra Nichen, og lytte ængsteligen efter).

Celestina (gaaer forvirret omkring): Værer rolige — fatter Mod — Skytsridderen vaager over vort Kloster.

En Nonne. Larmen kommer nærmere!

En Anden. Hør, hvor Sablerne klirre!

Celestina. Det er paa hiin Side Muren de stride.

En Nonne. Nei, nei, det er i Klostergaarden!

Nonnerne (løbe ængsteligen frem og tilbage.) Servienterne (flygte).

Celestina. Evige Forsyn! hvad have vi forbrudt! — staae vi ikke her i vort Kald! — vor Helgeninde vil tage os i sin Varetægt! hun vil, hun maa beskiærme os!

En Nonne. Gud! de bryde Kirkedøren op!

Alle Nonnerne (tye op til Alteret).

Celestina (staaer ene i Forgrunden, vrider Hænderne, og lytter efter med kold Rædsel).

Syvende Scene.

Kirkedøren sprænges med Voldsomhed og man hører udenfra det høie Skrig: Allah! Allah! Nogle af Brunos Mænd, som sætte sig til Modværge, drives tilbage. Tyrkerne ile ind med Emiren i Spidsen.

Emiren (til sit Følge): Nok! forholder Eder rolige! Her ere kun Qvinder. Skaaner dem. (til Celestina): Hvor er den Ulyksalige? tael, eller Du er Dødsens!

Celestina (stiller sig med Kiækhed midt for ham): Dræb mig, thi jeg tier.

Emiren (seer sig om og bliver den kun halvttilmurede Niche vaer). Ha! der! — Kommer herhid! til Hielp! (Han iler derhen med nogle Tyrker, og river Stenene tilside). Det er hende! Iler! skaffer hende Luft! — Store Prophet! kald hende tilbage til Livet! (han tager hende i sine Arme).

Balduin (endnu udenfor Skuepladsen): Lad mig komme ind! Emma! Emma!

Tyrkerne (ville staae Emiren bi).

Emiren. O nei, bort! Mine Fædres Gud

vil laane mig Kraft til at bære hende hen i min Velgiørers Arme! (han løfter hende, og bærer hende nogle Skridt).

Balduin (styrter ind). Hvor? hvor?

Emiren (bærer ham Emma imøde, og lægger hende i hans Arme). Der, tag hende af min Favn! Tak skee Propheten! nu har jeg giengjeldet Dig!

Balduin (trykker Emma med Heftighed op til sit Bryst): Emma! Emma!

Emma (vaagner op, seer sig forundret om, mærker omsider, at hun er i sin Elskers Arme, og klynger sig nu med Fyrighed op til hans Barm). Jeg lever! — Gud! — jeg lever!

Celestina. I den hellige Kirkes Navn forbander jeg denne Pagt! Vee! syvfold Vee og Forbandelse over Eder og Eders Afkom i tusinde Led! Uendelig Jammer martre og forfølge Dig, Kirkerøver!!! —

Aattende Scene.

De Forrige. Adhemar.

Adhemar (træder pludselig ind midt imellem dem): Holdt!

Celestina. Gud! hvad seer jeg!? Legaten!

Adhemar. Den Uskyldiges Forsvar!

Balduin. Venskabs Engel! ogsaa Du svæver herned!

Adhemar. (høitidelig): Ridder Balduin af Eichenhorst! har Kirken trolovet Dig med denne Pige?

Balduin. Ja! ved en af dens hellige Tienere.

Adhemar. Velan! saa løser jeg Emma fra hendes Løvte, i Kraft af den Magt, hvormed den hellige Fader har udrustet mig.

Balduin. Triumph! trofast Kierlighed seirer! — Min Frelser!

Adhemar. Din Ven!

Celestina. Styrter sammen over mit Hoved, I vanhelligede Mure!

Balduin. Emma! for hans Fødder —

Adhemar. I mine Arme!

Emma (knæler ved Siden af Balduin). Gud! Dine Underværker giøre mig maalløs!

Adhemar (lægger sine Hænder paa begges Hoveder): Modtager Kirkens Velsignelse!

(Under en stor Grouppe falder Dækket).

Anmærkninger af Forfatteren:

1) Trompetstødet i 1ste Acts 1ste Scene, saavelsom Marschen i samme Acts 3die Scene, maae blot høres meget svagt.
2) Legatens Klædedragt maa være en Blanding af det Geistlige og det Krigerske, thi Adhemar var tillige Helt.
3) For ikke at forfeile Theater-Virkningen ønsker jeg, at Klosterklokken maa have en meget huul Klang.
4) I 2den Acts 4de Scene rykker den hele Grouppe noget fremad, inden Guido begynder at tale.
5) I 3die Act maa Krattet oven over Grotten være saa høit, at man i Slutningen af 2den Scene kun en eneste Gang skimter Hovedet af Balduin. De fremspringende Fieldstykker maae være saaledes opstillede, at Balduin blot behøver et Dieblik, for at springe ned.
6) I 3die Acts 12te Scene beder jeg Nonnerne vel vogte sig for, at giøre deres Modværge comisk. De maae saalidet som muligt berøre Balduin, men blot stille sig i Veien for ham, for paa denne Maade at holde ham borte fra Emma. Ligeledes er det mit Ønske, at de ville behandle det Sted, hvor Emma føres bort, med muligste Delicatesse og uden stødende Voldsomhed.
7) I 4de Acts 10de Scene maa Emma bæres over Skuepladsen saa decent som muligt, og Salome maa næsten godvillig følge med Nonnerne.
8) Nonnernes Chor ønskede jeg componeret høist simpelt, i den gamle Kirkestiil.
9) I 5te Acts 4de Scene ere nogle af Emirens Følge forsynede med 12 Sværde, hvormed de væbne de christne Slaver.
10) Hele 5te Acts 5te Scene imellem Adhemar og hans Svend siges blot i det de gaae over Skuepladsen.

11) Ved at tage almindelige Statister til de forskiellige stumme Smaaroller, for Exempel de 10 Servienter og sl., vilde Handlingen tabe meget af sin Høitidelighed.

12) Hvor flere Nonner i 5te Acts 6te Scene tale paa eengang, beder jeg Dem at lade dette skee samstemmigt og helst i dybe Toner, da det ellers forfeiler sin Virkning.

13) Componisten vil indsee, at Accompagnementet til Choret maa være dæmpet. Ligeledes er det mit Ønske, at Klokkekimet maa være aldeles piano.

14) Tyrkernes Skrig maa ikke lyde altfor nær. Som oftest giøres sligt i Coulisserne, men det burde være meget længer borte.

15) Det er mit Ønske, at den Musik, som spilles imellem Acterne, maatte have Overeensstemmelse med Stykkets Indhold; for Exempel: imellem 1ste og 2den Act en klagende Adagio; imellem 2den og 3die Act saae jeg gierne, at den tyrkiske Marsch, som ender Acten, fortsattes; imellem 3die og 4de Act en udtryksfuld sombre Adagio; imellem 4de og 5te Act ønskede jeg en fortvivlelsesfuld Presto, som af og til afbrødes ved en Slags Kirkemusik af blæsende Instrumenter. Ved Stykkets Slutning, naar Dækket falder, kunde det maaskee giøre god Virkning, om Orchestret igien istemde den festlige tyrkiske Marsch fra 2den Act.